Cărticica lui

Bob

Un motan cu şcoala vieții

JAMES BOWEN

JUNIOR
POLIROM

Cărticica lui

Bob

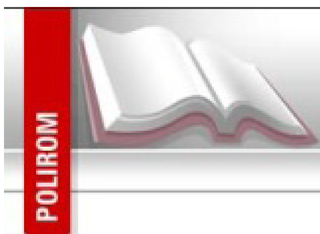
Un motan cu școala vieții

JAMES BOWEN

Traducere din limba engleză
de Ioana Georgescu

POLIROM
2019

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-7732-0
ISBN PDF: 978-973-46-7733-7
ISBN print: 978-973-46-7719-1

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © Clint Images; Flourishes © aleksandarvelasevic/Getty Images
Ilustraţie de interior © Dan Williams

Libris .RO
Respect pentru oameni și cărți

JAMES BOWEN s-a născut în 1979, în Surrey, o parte din copilărie și-a petrecut-o în Australia, iar în prezent este londonez. În 2007 a găsit, într-un adăpost, un motan pe care l-a botezat Bob, după un personaj din serialul *Twin Peaks*. Cei doi rămîn împreună și, treptat, vor deveni cunoscuţi printre călătorii autobuzului 73, apoi în întreaga Londră, prin filmuleţe postate pe YouTube. Încurajat de succesul online, James a început să-și descrie aventurile alături de Bob în cărţile care-i vor face pe cei doi prieteni celebri: *Un motan pe nume Bob* și *Lumea văzută de Bob*. În anul 2016, cele două romane au inspirat un film care a cîștigat Best British Film la National Film Awards în Marea Britanie. Ecranizarea i-a avut drept protagoniști pe Luke Treadaway, Ruta Gedmintas, Joanne Froggatt, Anthony Head și pe motanul Bob.

Lui Ron Richardson, mereu alături de mine, indiferent ce s-ar întâmpla

Nu ai nevoie de mult ca să trăiești fericit;
totu-i în tine, în mintea ta.

(Marcus Aurelius)

Am studiat mulți filosofi și multe pisici.
Înțelepciunea pisicilor e, fără îndoială, superioară.

(Hippolyte Taine)

Introducere

Ca mai toată lumea, și eu am făcut alegeri greșite în viață. Și nu puține.

Hotărârea mea de-a adopta un motan vagabond roșcovan, pe nume Bob, n-a fost, totuși, una dintre ele. Dimpotrivă; aș spune că a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut vreodată. În multe feluri, ne-am salvat unul pe celălalt. Era rănit când l-am găsit, în primăvara lui 2007, iar eu l-am îngrijit până și-a revenit.

Cu siguranță și el m-a salvat pe mine. Când privesc în urmă, văd că viața mea a fost un adevărat dezastru înainte să-l întâlnesc. De vreo zece ani sau mai bine eram dependent de droguri și-mi petrecusem perioade îndelungate fără un acoperiș deasupra capului, dormind sub cerul liber sau în adăposturi. Nu prea mai aveam șanse – ajunsesem la a noua viață, cum s-ar spune. Cred că el a fost cel care m-a ajutat să-mi schimb viața.

M-am gândit adesea cum a trăit Bob înainte să ne cunoaștem. Judecând după rănile pe care le avea când l-am întâlnit, nu-i fusese tocmai uşor. Cu siguranță avusese parte de ceva necazuri. Dar oare cum își dusese el zilele? Fusese mereu un motan vagabond? Sau mai avusese cineva grijă de el înaintea mea? Habar n-aveam.

În tot timpul pe care l-am petrecut împreună, a rămas un mister. O enigmă.

Totuși, lucrul de care mi-am dat seama încă de la început a fost că este foarte înțelept, chiar și pentru o pisică.

Nu știu dacă are vreo legătură cu lecțiile pe care le-a învățat în viața de dinainte, plină de mister, dar parcă ar fi un filosof

din antichitate care înțelege tot și toate cele ce-l înconjoară. Ca și cum le-ar fi văzut deja pe toate. De parcă le-ar fi trăit pe toate pe pielea lui.

Nimic nu-l surprinde. Totul pare foarte ușor pentru el.

În cei zece ani de când ne cunoaștem, a devenit și mai înțelept în ochii mei. Existenţa mea a luat o întorsătură dramatică în perioada aceasta, grație unei serii de memorii despre noi, urmate de un film, *Un motan pe nume Bob*. El s-a adaptat cu mare ușurință la schimbările apărute în viața noastră. Se simte la fel de bine printre oameni, atunci când dau autografe sau participăm la premiere de film, pe cât se simțea întins pe trotuar când îmi zdrăngăneam chitara în Covent Garden sau vindeam revista *The Big Issue* la gura de metrou din stația Angel, în nordul Londrei.

Știu că poate suna ciudat sau chiar stupid să spui aşa ceva despre o pisică, dar îl consider o sursă de inspirație. Uneori, e de ajuns să mă așez și să-l privesc ca mintea mea să înceapă să gândească. Sunt fascinat de felul în care se poartă, de felul în care interacționează cu lumea și reacționează în diferite împrejurări. Chiar și de stilul în care-și trăiește fiecare zi. Traiul împreună cu el mi-a deschis foarte bine ochii. Mi-a dat mult de gândit. De zece ani sau mai bine e, cu adevărat, un soi de guru pentru mine.

Cartea asta reprezintă o colecție de observații și experiențe trăite în timpul petrecut cu Bob. Un ghid al motanului descurcăreț, dacă vreți. Sper să vă ajute la fel de mult cât m-a ajutat pe mine.

James Bowen
Londra, 2018

PARTEA ÎNTÂI

Credem în Bob – lecții despre prietenie

Se spune adesea că nu oamenii adoptă pisici; mai degrabă ne adoptă ele pe noi. Presupun că e adevărat. Până la urmă, sunt niște animale nemaipomenit de inteligente. Și, în adâncul sufletului, am bănuiala că sunt destul de deștepte cât să priceapă ceva ce noi, oamenii, trecem adesea cu vederea – valoarea neasemuită pe care o are prietenia. Eu, unul, am ajuns s-o prețuiesc mai mult – grație lui Bob.

Prietenia e o pereche de ghete noi

Bob era un personaj destul de necioplit când a venit să stea la mine.

Nu reacționa cu prea mare blândețe când era certat și-mi dădea de furcă dacă încercam să-l opresc atunci când voia să facă ceva. Înainte să-l castrez, se repezea la mine și mă zgâria. Mâinile mele purtau dovezile crizelor lui de nervi ocazionale.

Aș minți dacă aș spune că purtarea lui nu mă enerva uneori. Dar m-am atașat imediat de el și mi-am dorit ca relația noastră să fie una bună.

Cam pe atunci, îmi amintesc bine, îmi cumpărasem o pereche de bocanci negri, în stil militar, de la un magazin second-hand din apropiere. Cei vechi se făcuseră pur și simplu bucăți. Cei noi nu mi se potriveau tocmai bine; mă strângeau puțin și mă roseseră deja și-mi făcuseră bășici la picioare. Cea mai plăcută parte a zilei era când mi-i scoteam.

Şi, într-o seară, când îmi scosesem bocancii și-mi lăsasem picioarele să respire, am avut o revelaţie.

Bob se plimba de colo-colo prin apartament și părea cam neliniștit. Mai devreme în aceeași seară, mă scuipase când încercasem să-l încurajez să folosească litiera pe care o instalasem în casă.

Părea hotărât să nu se simtă în largul lui cu mine și în noul său cămin, mă gândeam eu. Orice aș fi făcut, nu părea să fie pe placul lui. Dar, cu răbdare, aveam să ne modelăm prietenia astfel încât să se potrivească cu personalitățile amândurora. Aveam să ne obișnuim unul cu celălalt și cu modurile noastre de viață atât de diferite.

Prietenia noastră, de fapt, nu era cu mult diferită de noua

mea pereche de bocanci. Trebuia să treacă ceva timp. N-avea să fie o treabă prea comodă. Aveam să ne enervăm unul pe celălalt. Dar, în cele din urmă, aveam să ne potrivim de minune. Ceea ce s-a și întâmplat.

Spirite libere

Clipa în care mi-am dat seama că mie și lui Bob ne era scris să fim împreună a venit, într-o zi de neuitat, când a sărit în autobuz ca să meargă cu mine prin Londra.

Am rămas mut de uimire. Îl alungasem după ce se tot ținuse după mine de acasă până în stație și, când a venit autobuzul, credeam că a rămas în urmă, pe trotuar. Dar, dintr-odată, și-a făcut apariția pe scaunul de lângă mine, încovrigându-se lângă husa în care-mi țineam chitara, ca și cum făcea și el parte din bagajul meu.

Controlorul îmi zâmbise și mă întrebase dacă e al meu.

— Se prea poate să fie, îi răspunsesem eu atunci, dar mi-am dat seama repede că nu așa stăteau lucrurile.

Bob e o forță a naturii, un spirit liber. Nu era al meu. Nu era o posesiune. Nu eram stăpânul lui atunci, cum nu sunt nici acum. Am ales să fim împreună în prezent. Dar cine știe dacă o să fim și în viitor? El va fi mereu prietenul meu, însă e liber să plece oricând dorește.

Cred că libertatea e cheia oricărei prietenii adevărate.

Uniți suntem mai puternici

Într-o seară, la câteva săptămâni după ce l-am cunoscut pe Bob, pregăteam cina. Făceam *spaghetti bolognese*. Bob stătea

într-un colț, făcut covrig, și mă privea.

Ascultam niște muzică la radio, fiersesem apa și desfăceam pachetul de spaghete când mi-a venit ideea. Îmi amintisem o fabulă sau un basm din copilărie în care era vorba despre un bătrân care le dădea copiilor săi o lecție valoroasă folosindu-se de o legătură de surcele.

— Uite, Bob, am spus eu, rupând un singur bețișor de spaghete, înainte să-l las să cadă în oala cu apă clocotită de pe foc. Așa eram noi doi înainte să fim prieteni. Când eram singuri.

Apoi am luat un mănunchi zdravăn de spaghete și le-am îndoit în toate felurile, fără să reușesc să le rup în jumătate.

— Și ăștia suntem noi doi acum.

M-a privit, înclinându-și capul, ca și cum m-ar fi considerat nițel zărghit. Desigur, nu eram. N-am spus niciodată un lucru mai înțelept.

Bob ar fi putut să-și petreacă noaptea aceea pe stradă. Să-i fie frig, să fie singur și înfometat. Cum și eu aș fi putut să trăiesc în continuare de pe o zi pe alta, să fiu dependent de droguri și să n-am un acoperiș deasupra capului. Fără direcție și fără vreun scop în viață. Dar lucrurile nu stăteau așa. Noi ne găsiserăm unul pe celălalt. Și o duceam mai bine, eram mai în siguranță și mai sănătoși datorită acestui lucru.

Cel mai credincios dintre prieteni

Oamenii sunt mereu fascinaţi de legătura specială dintre mine și Bob. Cum am ajuns să fim atât de apropiați? Mi-am dat seama că răspunsul e destul de simplu.

Trăim într-o lume în care e tare greu să crezi în ceva, în orice. Politicienii, instituțiile, oamenii – toți par să ne dezamăgească mai devreme sau mai târziu. Eu, unul, așa mă simțeam. Multe dintre necazurile pe care le aveam mi le făcusem cu mâna mea, dar își aveau rădăcinile și în relații

distruse, și în sentimentul că nu fusesem iubit.

Relațiile pe care le avem cu animalele noastre de companie ne oferă o alternativă. Pe ele ne putem baza. Ele nu ne mint. Nu ne înșală. Nu ne dezamăgesc. Afecțiunea pe care ne-o poartă – spuneți-i iubire, dacă vreți – este necondiționată.

Siguranța că ai mereu un prieten alături nu e doar o uriașă alinare. Este și un izvor de putere.

Prietenul la nevoie se cunoaşte

Toată lumea are prieteni superficiali. Ei îți sunt alături când o duci bine. Sunt mereu aproape când vine vorba de sărbători, de petreceri, de lucrurile ușoare. Dar când – inevitabil – viața ia o întorsătură mai neplăcută, se ascund sau, mai rău, se fac nevăzuți. Nu şi un prieten adevărat. Un prieten adevărat îți e alături la nevoie. Când nu are nimic de câștigat. Sau dimpotrivă. Când are de pierdut. Au fost clipe când Bob era complet independent, fericit să fie lăsat să-și vadă de treburi. Dormea unde voia, când voia. Explora apartamentul și împrejurimile după pofta inimii.

Dar reușea și să înțeleagă când era nevoie de el. Mi-am dat seama de asta când m-am procopsit cu o răceală urâtă, la câteva săptămâni după ce ne-am cunoscut. Zăceam în pat, tușind și fornăind, plângându-mi de milă. L-am observat făcut ghem lângă mine, la doar câțiva centimetri de fața mea. Torcea ritmic. Într-o clipă, m-a liniștit.

Dincolo de orice altceva, m-a făcut să simt că nu sunt singur. Iar torsul lui era liniștitor. Dar mai era ceva, o senzație de prietenie, un sentiment neobișnuit pentru mine – acela de a-mi împărți viața cu cineva.

Și-a păstrat acest obicei. E mereu atent când nu mă simt bine. Parcă instinctul îi spune când e nevoie să fie un bun prieten.

Am ajuns la concluzia că asta înseamnă prietenia. Nu

înseamnă să fii acolo toată ziua – înseamnă să fii acolo la nevoie.

Același drum

E mult mai greu pentru cineva să înțeleagă prin ce-ai trecut dacă acea persoană nu a urmat la rândul ei același drum. De aceea, cele mai strânse prietenii se leagă adesea la greu. Cu cât mai grele sunt vremurile trăite împreună, cu atât mai strânse sunt legăturile dintre oameni.

Cu siguranță, așa stau lucrurile în ceea ce ne privește pe mine și pe Bob.

Am trecut prin atâtea împreună. Şi bune, şi rele. Am fost acolo unul pentru celălalt atâta timp, că rareori pașii noștri apucă în direcții diferite. Probabil că acesta e motivul pentru care, de când ne ştim, drumurile noastre nu s-au mai despărțit.

Prietenii adevărați înțeleg, pur și simplu

Avem cu toţii zile proaste. Toți trecem prin clipe în care, nu se știe de ce, totul pare anapoda. Lumea pare întoarsă cu susu-n jos.

Adesea, nu poți să explici asta. Și nici nu-ți arde. Vrei doar să închizi ușa și să uiți de tot și toate. Zi-i cum vrei: depresie, tristețe, o zi proastă. Tot aia e.

Când am astfel de zile, am observat că Bob se poartă un pic altfel. Uneori, nici nu simt că e acolo. Se ghemuiește undeva sub scaun sau pe pat, lângă mine. Şi așteaptă.

Parcă ar fi sensibil la dispoziția mea; parcă ar ști că am nevoie de spațiu, dar și de atenție. Pare să înțeleagă.

Din nou, mi-am dat seama că acesta e semn de prietenie adevărată. Își dau seama, instinctiv, că uneori n-ai chef de valuri de întrebări despre ceea ce te-a supărat. Nu vrei să dai explicații. Vrei doar pe cineva care îți înțelege starea – nimic mai mult.

Uneori trebuie să pierzi un lucru ca să-l prețuiești

Acum câțiva ani, am fost nevoit să petrec ceva timp în spital, după ce am făcut TVP sau tromboză venoasă profundă, o boală din cauza căreia mă durea rău piciorul. Eram încă tânăr, nici nu împlinisem treizeci de ani pe atunci, dar faptul că a trebuit să stau întins în pat, cuprins de neliniște, ore în șir, chiar m-a trezit la realitate. M-a făcut să-mi dau seama că îmi considerasem sănătatea drept ceva de la sine înțeles. Crezusem că sunt invincibil, că voi fi mereu în formă și sănătos, în ciuda stricăciunilor pe care le făcusem chiar eu cât trăisem pe străzi, pe când eram dependent de droguri.

Spre surprinderea mea, lipsa lui Bob m-a făcut să sufăr aproape la fel de tare. Deja, la momentul respectiv, devenise tovarășul meu de nedespărțit. Mereu alături de mine să mă înveselească.

Prin urmare, mi-a fost tare dor de el cât am stat în spital. Din motive cât se poate de evidente, n-a fost cu putință să vină să mă viziteze.

Când m-au externat, prima seară petrecută acasă, cu el, m-a binedispus mai tare decât ar fi putut s-o facă orice diagnostic sau orice medicament pe care mi l-ar fi prescris doctorii. Acum, de câte ori petrec timp departe de el, îmi amintesc de perioada aceea, ceea ce-mi întărește convingerea că am mare noroc să fie prezent în viața mea.

Uneori – lucru valabil și când vine vorba de sănătate – trebuie să pierzi prietenia cuiva ca s-o apreciezi la adevărata

valoare.

Prietenii pot fi o influență bună

Într-o seară, eu și Bob eram în metroul londonez, în drum spre casă. Cred că fusese vreun meci de fotbal, fiindcă vagonul era plin de suporteri gălăgioși care purtau eșarfe și tricouri în culorile echipei lor. Eram înghesuiți într-un grup – patru tineri – aflat într-o dispoziție cam veselă.

Tocmai plecaserăm dintr-o stație, când unul dintre ei a început să scandeze numele echipei preferate cât îl țineau puterile, la câțiva centimetri de mine. Strigătele lui l-au luat pe Bob complet pe nepregătite, dar el s-a purtat cum ar fi făcut-o orice navetist hârșit din Londra. Și-a arcuit puțin spinarea, apoi le-a întors spatele, ascunzându-și capul în haina mea, ca și cum ar fi vrut să se rupă de zarva din jurul lui.

Nu avusesem o zi tocmai bună și n-am fost deloc plăcut impresionat de comportamentul tânărului.

— Ai putea să nu mai faci așa? Îmi sperii pisica, am spus cât am putut de politicos.

Cei patru tineri păreau uluiți. S-au uitat unii la alții și au început să râdă. Probabil că nu le venea să creadă că au fost luați la trei păzește de un tip cu o pisică pe umăr. Dar, ca să fiu cinstit, mi-au făcut semn din cap că au priceput. Au continuat să se poarte cât de cât bine până când s-au dat jos din metrou, lăsându-ne singuri pe mine și pe Bob.

Cu câțiva ani înainte, sigur aș fi ridicat tonul la ei. Poate chiar m-aș fi pierdut cu firea. Dar în seara aceea am considerat că nu-s mai mult decât niște puștani. Nu făceau nici un rău. Îmi mușcasem limba și lăsasem de la mine. Îi luasem ușor. Aveam senzația că lui Bob trebuia să-i mulțumesc pentru asta.

Mă ajutase să văd lumea într-o altă lumină. Îmi dăduse pe altcineva de care să am grijă, pe cineva la care să mă gândesc. O responsabilitate pe care n-o mai avusesem niciodată înainte.

Și, probabil fără să mă gândesc la asta, devenisem mai puțin egoist. Și chiar mai amabil și mai grijuliu.

Prietenii au voie să se facă de râs

Din când în când, Bob face câte ceva la care chiar nu te-ai aștepta. Se poate – fără vreun motiv anume – să vrea să se tolănească pe spătarul canapelei, întinzându-se în cele mai imposibil de imaginat poziții, părând să sfideze legea gravitației în somn. La fel de bine ar putea să se apuce să țopăie și să alerge prin toată încăperea, ca și cum ar urmări o muscă sau o viespe. Ținta lui e complet invizibilă – pentru mine, cel puțin. Dacă ar fi vorba de cineva pe care nu-l cunosc atât de bine, aș putea să-mi fac griji. Aș putea să mă îngrijorez că se poartă ciudat. Că nu e motanul care credeam eu că este. Dar nu-mi fac astfel de gânduri. Fiindcă e vorba despre Bob, cel mai bun prieten al meu – nici măcar nu tresar.

Nu stau să analizez ce l-a apucat, întrebându-mă dacă nu e la mijloc vreo problemă psihică serioasă. Îl privesc și râd. (Asta dacă nu cumva strică mobila, desigur.)

Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care le aduce o prietenie strânsă e faptul că le oferă celor doi libertatea de a fi ei înșiși împreună, de a se relaxa și a face năzbâtii din când în când. Vă cunoașteți între voi destul de bine cât să nu luați asta în serios. Nu se schimbă nimic pe termen lung.

Împarte-ți norocul cu alții

Dacă spun că Bob mi-a schimbat soarta, nu exagerez deloc. În cei zece ani de când suntem împreună, viața mea s-a

schimbat atât de mult, încât e de nerecunoscut. La început, când am devenit o echipă, am cântat pe stradă împreună și am vândut revista *The Big Issue*, trăind mai mult de pe o zi pe alta. În ultimii ani, am avut cu totul altă ocupație: am participat la evenimente mondene și la sesiuni de autografe și am apărut la televizor ca să promovăm cărțile și filmul.

Îmi place să cred că nu m-am schimbat prea mult între timp. Până la urmă, cred că ceilalți ar trebui să judece asta. Dar pot să spun cu mâna pe inimă că Bob nu s-a schimbat câtuși de puțin. A rămas același motan Zen care era la început. A călătorit prin toată lumea, a cunoscut zeci de mii de oameni, a apărut în nenumărate emisiuni la televizor. Cu toate astea, a rămas relaxat și mulțumit tot drumul de la Berlin la Tokyo, de la Truro la Glasgow.

A fost și el țâfnos din când în când. Dar cine nu e? Însă, una peste alta, abia dacă a miorlăit vreodată a nemulțumire. Doar stă la locul lui, dând ritmic din coadă și făcând pe toată lumea, chiar și pe mine, să zâmbească. Nu am cuvinte să spun cât mă bucur să văd că aduce atâta fericire în viețile altora. Faptul că știu că el e fericit și mulțumit să facă asta e încă mai de preț.

Se spune că o problemă împărtășită cu cineva e pe jumătate rezolvată. Ei bine, eu cred că și opusul e valabil. Norocul împărțit se dublează.

Credința în prieteni se răsplătește

Mi se strângea stomacul în timp ce-l conduceam pe Bob către reflectoarele și camerele de filmat instalate pe o alee dintre Bow Street și Drury Lane.

Filmările la *Un motan pe nume Bob* începuseră de vreo două săptămâni, iar regizorul, Roger Spottiswoode, voia să facă o încercare cu Bob care să „joace“ într-o scenă. Eu nu fusesem prea sigur, dar el și producătorul Adam Rolston mă convinseseră că e o ocazie de neratat.

Scena pe care o aleseseră era una în care Luke Treadaway,

actorul care mă juca pe mine, stătea pe trotuar și cânta. Era o scenă pe care Bob o știa pe dinafară – o trăise pe pielea lui timp de ani buni.

Dar, în timp ce-l conduceam într-acolo, eram plin de îndoieli. Oare avea să fie fericit făcând asta? Și chiar dacă era, ar fi fost în stare să facă ce i se cerea? Nu voiam să dezamăgesc pe nimeni. Și cu siguranță nu voiam să irosesc timpul prețios al echipei de filmare.

Abia se porniseră camerele de filmat, când Bob a făcut ceva nemaipomenit. În timp ce figuranții treceau pe lângă ei, aruncând monede care zornăiau când aterizau în carcasa de la chitară, Bob a început să încline din cap către fiecare, ca și cum le-ar fi mulțumit.

Chipurile celor care lucrau la film erau un adevărat spectacol. Se vedea de la o poștă că toți își puneau aceeași întrebare: „Chiar a făcut asta sau mi s-a părut mie?“. Chiar o făcuse. Și au avut ocazia s-o vadă la următoarea dublă și apoi, din nou, la încă una.

De atunci încolo, Bob a apărut în cât de multe scene s-a putut. A lucrat alături de o echipă de motani roșcovani specializați, aduși din Canada și dresați să joace în scenele mai dificile, pline de acțiune. Bob n-ar fi putut să le facă pe acelea. Au fost lăsate în seama dublurilor lui pisicești.

Am învățat multe de-a lungul acelor câteva săptămâni incredibile. Dar lecția pe care Bob mi-a dat-o în seara aceea a fost, probabil, cea mai importantă. Crezi. Crezi în prietenii care cred în tine. Dacă procedezi așa, ei îți vor răsplăti credința.

Nu poți pierde un prieten adevărat

În toți anii petrecuți împreună, Bob a fugit de la mine de două ori. Ambele incidente s-au petrecut la începuturile relației noastre, când Bob s-a speriat, mai întâi de un artist stradal și apoi de un câine foarte agresiv.

Ne-am regăsit de fiecare dată, dar asta nu înseamnă că perioadele cât am stat departe unul de celălalt n-au fost grele. În timpul – din fericire scurt – cât eu și Bob am fost despărțiți, am avut parte de o durere sâcâitoare, ca și cum era ceva în neregulă cu vreo parte a corpului meu. Abia după aceea mi-am dat seama ce însemna.

Singurii prieteni pe care poți să-i pierzi sunt aceia care nu-ți sunt cu adevărat prieteni.

Niciodată nu poți pierde un prieten adevărat. Chiar dacă sunteți despărțiți. Acea prietenie continuă să trăiască în voi. Face parte din fiecare dintre voi. Nu dispare.

PARTEA A DOUA

O viață de Bob – de asta avem nevoie ca să fim fericiți

Cu toții ne căutăm împlinirea. Dar cum și unde o găsim? Care e piatra de temelie, care sunt ingredientele unei vieți mulțumitoare? Cu alte cuvinte, de ce avem nevoie ca să fim fericiți?

E o întrebare pe care mi-am pus-o deseori în cei zece ani petrecuți alături de Bob. El a avut un rol important în a mă conduce către câteva dintre răspunsuri.

Cu toții avem nevoie de atenție

De îndată ce ne-am obișnuit amândoi cu traiul împreună, lui Bob nu-i plăcea nimic mai mult decât să fie mângâiat și să i se dea atenție. Se vedea cu ochiul liber că nu-l răsfățase nimeni de multă vreme, că nu fusese băgat în seamă.

Mă bucuram că pot să-i acord eu acea atenție, dar lucrul acesta mă și întrista. Mă tot gândeam la viața lui de dinainte, îl tot vedeam dormind prin ganguri, ignorat de toată lumea. Fără să primească pic de afecţiune.

Nu trebuia să-mi imaginez cum te simți în situația asta. Știam prea bine, din vremurile când trăiam pe străzi. La fel ca el, fusesem ignorat, marginalizat; dispărusem, devenisem un om invizibil. Am înțeles și că fericirea lui alături de mine era o reacție la faptul că-l făceam să se simtă important. Special.

Avem cu toţii nevoie de atenție. Avem nevoie să ne simțim importanți. Să simțim că e nevoie de noi.

Cu toții avem nevoie de rutină

Rutina pe care ne-am stabilit-o în curând a jucat un rol foarte important în a-l face pe Bob să devină o pisică mai calmă și mai mulțumită. Era mai puțin activ și agitat dacă mânca la aceleași ore: la prima oră a dimineții și seara, devreme, în jur de ora șase. Dacă, după aceea, era liber să tragă un pui de somn, era chiar mai puțin capricios. Mai puțin

încordat.

Mai târziu, când relația noastră s-a așezat și își urma cursul bine stabilit, această rutină s-a consolidat și mai bine. Era deja vara atunci, iar eu mergeam seara în Covent Garden să cânt. Atunci ieșeau mai mulţi oameni și erau mai generoşi după-amiaza, târziu și seara.

De obicei dura cam trei sferturi de oră să ajungem în centru, așa că, pentru a ajunge la ora de vârf a serii, trebuia să plecăm de acasă înainte de cinci. Bob se ducea la ușă la ora patru și jumătate fix. Termina de mâncat ce-i rămăsese, apoi se așeza acolo. Parcă spunea: „Grăbește-te, amice, trebuie să prindem autobuzul“.

Aș fi putut să-mi potrivesc ceasul după el. De fapt, nu o dată funcționase pe post de alarmă, grăbindu-mă atunci când mă luam cu gândurile.

Acum îmi dau seama că nevoia de siguranță e universală – ceva ce simțim cu toții. Rutina ne oferă o constantă, însă, mai important, ne face să ne simțim în siguranță.

Cu toții avem nevoie de spațiu

Cu cât încep să-l cunosc mai bine pe Bob – și stilul lui pisicesc –, cu atât îmi dau seama mai bine că nu suntem chiar atât de diferiți, până la urmă. Și, odată ce am realizat asta, am început să înțeleg și ce anume l-ar face să se simtă acasă.

De exemplu, auzisem că pisicile sunt foarte teritoriale. Își folosesc glandele de miros de pe labe și gheruțe ca să-și lase mirosul pe oriunde trec. Din motivul acesta se freacă de mobilă și-și ascut ghearele pe ea – și pe noi, s-ar părea. Așa se asigură că locul respectiv e unul „sigur".

Cu ceva timp în urmă îl convinsesem pe Bob să renunțe la asta împingându-l ușor când se apuca să tragă cu ghearele de un scaun vechi pe care-l aveam într-un colț.

Mi-a picat fisa abia când m-a vizitat un prieten cu câinele lui, un labrador negru. Când a dat cu ochii de câine, Bob și-a arcuit spinarea, a început să scuipe și s-a retras într-un colț, unde era în siguranță. Câinele l-a lătrat de vreo două ori, dar s-a liniștit repede. Bob îl privea ca un uliu. În clipa în care câinele a ieșit pe ușă, s-a apucat de treabă, a umblat prin toată casa frecându-se și zgâriind toate lucrurile.

„Își revendică teritoriul", mi-am spus.

Tuturor ne place să aveam locul nostru. Preferăm să fie într-un fel anume, așa că îl „marcăm" astfel încât să se vadă că e al nostru, alegând mobila, culorile, tablourile și fotografiile de pe pereți. Și ne supărăm dacă vine altcineva și ne invadează spațiul, distrugându-ne echilibrul.

De atunci l-am lăsat pe Bob să facă ce are chef. Se freacă de mine, de mobilă, de tocurile ușilor, de calorifere. De orice îl face să simtă că teritoriul lui e bine definit – și sigur.

Cu toții avem nevoie să fim independenți

Bob s-a descurcat mereu de unul singur. Cred că i se trage din vremea când trăia pe stradă și-şi purta singur de grijă.

Pare să fi învățat că, atunci când îți dorești ceva în viață, e

mai bine să te bazezi pe tine ca să obții ce vrei. Nu prea ai șanse s-o facă altcineva.

De exemplu, a învățat destul de devreme să deschidă ușile dulapurilor şi să caute mâncare. A învățat și să meargă la toaletă de unul singur și o dată – spre mirarea mea – a folosit toaleta din apartamentul meu.

În ultimii ani, a devenit chiar mai ingenios. În noua mea casă, Bob poate să apese pe clanța ușilor, mai ales pe cea de la bucătărie, pe a cărei podea se află bolurile cu mâncarea și apa lui.

Mai impresionant încă, a învățat să dea drumul la apă la una dintre chiuvetele de la etaj. Îi place să se uite cum curge apa și, când îi e prea cald, își udă lăbuța, apoi o linge ca să-și potolească setea.

Lucrul acesta mă face mereu să zâmbesc. Dar subliniază și un lucru foarte important. Cu toții avem nevoie să fim independenți. Cu toții avem nevoie să simțim că ne putem controla viețile.

Cu toții vrem să ne simțim protejați

Într-o zi, pe la începuturile relației noastre, eram pe undeva prin centrul Londrei, când s-a auzit o explozie puternică în apropiere. La început, s-a iscat panică. Trăim vremuri periculoase. Oamenii nu știau ce s-a întâmplat, dacă să se ascundă sau s-o ia la sănătoasa ca să fie în siguranță. Însă, după un timp, lucrurile s-au liniștit.

Bob mergea pe lângă mine. A reacționat imediat la bubuitură sărind pe umărul meu. Eu fusesem prea prins de evenimente ca să bag de seamă. Dar, când s-au liniștit apele, mi-am dat seama că era încă acolo – înfășurat strâns în jurul gâtului meu.

Deja se obișnuise să-mi meargă pe umăr când ne plimbam prin centrul Londrei, dar asta era prima oară când se cocoțase

acolo din reflex, ca și cum ar fi căutat un refugiu. Am fost mișcat. Mi-a întărit sentimentul că se simțea în siguranță, protejat, alături de mine. Și că acea siguranță era unul dintre motivele pentru care alesese să trăiască împreună cu mine.

Cu toții avem nevoie să fim noi înșine

Îl dusesem pe Bob în parcul de lângă Embankment, aproape de locul unde cântasem, pe lângă stația de metrou Charing Cross. M-am hotărât să mă așez și să iau o pauză cât timp el își face treburile prin tufișuri.

Avea o lesă lungă și subțire, care, la nevoie, putea fi lungită și mai mult. După un timp, am simțit cum trage de fir, de parcă aș fi fost un pescar care a prins un pește. Încerca să se afunde mai mult în tufișuri. M-am ridicat și am mai dat drumul puțin la sforicica lesei. Mă gândeam că își caută locul potrivit.

După vreo două minute, și-a făcut apariția. Și nu singur, ci cu un șoarece în gură. Era viu și se zbătea, încercând cu disperare să scape. Eram pe punctul de a interveni, când șoarecele a reușit să fugă. Bob îl lăsase jos timp de o clipă, iar el profitase de ocazie și o luase la sănătoasa. Cu viteza luminii.

N-ar fi trebuit să mă surprindă. Pisicile sunt animale de pradă. Dacă aveam de gând să ieșim în lume împreună, astfel de incidente aveau să se mai petreacă. Lucrul acesta m-a pus pe gânduri.

Nimeni nu e înger. Suntem cu toții niște ființe imperfecte. Dar suntem așa cum suntem. Asta e natura noastră. Atât de mulți oameni încearcă să-i schimbe pe alții – să-i modeleze după niște tipare care nu sunt în firea lor. Eu nu aveam de gând să fiu așa.

Bob are o personalitate puternică, iar eu voiam să fie el însuși. Privind în urmă, cred că și acesta e unul dintre motivele pentru care a rămas cu mine. Nimeni nu vrea să fie prizonierul ideilor altora despre cum să ne ducem viaţa. Cu toții trebuie să

avem libertatea de a fi noi înșine.

Cu toții avem nevoie de ceva în care să credem

Stăteam pe trotuar în West End într-o seară, când un tip bine îmbrăcat a ieșit din îmbulzeala de la metrou, a făcut câțiva pași până a ajuns la vreo zece metri de noi și a ridicat o pancartă.

Pe ea era scris: „Crede în Dumnezeu!“.

L-am lăsat în pace. Mântuirea mea venea odată cu vânzarea a încă o duzină de exemplare din *The Big Issue* înainte de ora de vârf a serii.

Tipul a început în curând să se roage, să citească din Biblie, dar puțină lume îi dădea atenție. Unii chiar ţipau la el. Eu îi admiram rezistența. Omul chiar credea în ceva, îmi spuneam.

Timp de o clipă l-am privit, fascinat, în timp ce în mintea mea se năștea o întrebare.

Hm, mă gândeam. Oare eu în ce cred?

Chiar atunci, Bob s-a ridicat și a mieunat. Era mieunatul care spunea: „Mi-e foame“.

Am băgat mâna în rucsac și am scos o gustare, apoi m-am aplecat să i-o dau. El s-a lipit de mâna mea și și-a frecat capul de ea, torcând liniștit.

Am zâmbit în sinea mea. Aveam răspunsul la întrebare.

— Eu cred în tine, Bob, am spus.

Era adevărat. El îmi oferise o nouă abordare a vieții. O perspectivă diferită. Îmi oferise, de asemenea, un scop. Un lucru asupra căruia să mă concentrez, care dădea formă existenţei mele de zi cu zi. O structură care nu fusese acolo înainte.

Într-un fel, și Bob trebuie să se fi simțit la fel. Și el avea nevoie de ceva în care să creadă, bănuiesc. Cred că toți avem.

Cu toții avem nevoie de locul nostru

Era o după-amiază însorită de sfârșit de săptămână, la puțină vreme după ce eu și Bob ne mutaserăm în noua casă, în suburbia Surrey. Coborâsem la parter, iar Bob era de negăsit.

Din instinct, am ieșit în mica grădină de unde, în zilele dinainte, începuse să exploreze noul loc, adulmecând iarba și plantele și privind păsările din copaci. Fără urmă de îndoială, am apucat să-i zăresc blana roșcovană în timp ce dispărea peste gardul grădinii, dincolo de care se afla un teren gol.

M-a surprins. Bob nu era un motan prea plimbăreț. Îi plăcea să stea pe lângă casă. Așa că, deși eram îngrijorat, n-am intrat în panică.

Totuşi, după vreo două ore, am început să-mi fac griji. Se însera și nu voiam să rămână afară peste noapte Așa că m-am întors în grădină și am început să-l strig. Nici un răspuns.

Mă pregăteam să intru înapoi în casă, când am auzit niște zgomote. Am recunoscut imediat sunetul: erau două pisici care se luaseră la harță.

I-am găsit pe Bob și încă o pisică mare, neagră, la câțiva centimetri unul de celălalt, lângă gardul curții. În clipa în care m-a văzut, Bob mi-a sărit, pur și simplu, în brațe. Parcă fuseserăm despărțiți ani și nu doar câteva ore.

Era clar ce se întâmplase. Făcuse ceea ce toată lumea simte, mai mult sau mai puțin, nevoia să facă atunci când se mută – să cunoască împrejurimile și să-și marcheze teritoriul. Mulțumit că făcuse asta, s-a întors degrabă acasă. De atunci n-a mai plecat din grădină.

Cu toții avem nevoie de lucruri pe care să le prețuim

Când m-am apucat, cum făceam în fiecare săptămână, să dau cu aspiratorul în camera de zi, zgomotul l-a trimis imediat pe Bob la etaj. Nu se dădea deloc în vânt după el.

Nu mai făcusem curat sub canapea de ceva vreme, așa că m-am hotărât s-o împing pe covor ca să ajung cu aspiratorul sub ea. Am rămas uimit de ce am descoperit.

Parcă era o peșteră a lui Aladin, plină cu lucrurile lui Bob.

Primește în dar și i se trimit jucării mai tot timpul din partea fanilor din toată lumea, iar el se joacă cu multe dintre ele. Nu știu cum reușise, dar târâse o întreagă colecție de animăluțe de pluș, mingiuțe și tot felul de jucării sub canapea. Dar asta nu era tot. Bob căpătase și obiceiul de a se juca cu capacele de la sticlele de plastic pe care le găsea în bucătărie.

Adunase, cumva, și vreo duzină dintr-astea.

Le-am aruncat la gunoi, dar jucăriile le-am pus înapoi în cutia mare din hol.

Eram mirat. De ce cărase toate jucăriile acolo?

Nu ne mutaserăm de multă vreme. Oare își făcuse griji că în noua casă mai erau și alte pisici sau alte animale care să-i fure jucăriile? Sau așa se asigura el că își apără jucăriile de mine? Văzuse că am adus mobilă nouă și am aruncat alte lucruri vechi. Oare își făcea griji că am să-i arunc jucăriile?

Oricare ar fi fost explicația, un lucru era clar. Aceste obiecte erau importante pentru el. Faptul că știa că sunt acolo îl făcea să se simtă în siguranță și în afara pericolului. Gândindu-mă iar la asta, mi-am dat seama că și eu eram la fel.

Îmi protejam anumite lucruri – fotografii, cadouri de la fani, cărți, amintiri din călătorii – și mă asigurasem că am unde să le păstrez în siguranță, în camera de zi și în birou. Nu conta valoarea lor materială, pentru mine erau importante.

Totul se leagă de nevoia siguranței căminului nostru – și a obiceiurilor care ne fac să ne simțim acasă.

Cu toții avem nevoie și de nesiguranță

Tocmai mă mutasem în casa cea nouă și-mi fuseseră livrate niște cutii cu mobilă, pe care mă apucasem, încet-încet, s-o asamblez. Holul era plin de cutii de carton, folii de plastic cu bule și bucățele de polistiren.

Desigur, Bob era fascinat de ele. Pentru el, grămada dezordonată de gunoi era un parc de distracții care trebuia explorat cu orice ocazie.

Abia terminasem de asamblat o măsuță în camera de zi, când am observat că se juca acolo.

Făcuse o obsesie pentru folia cu bule și polistiren. Îl fascina felul în care scârțâiau. Și cutiile îl atrăgeau. Rând pe rând, s-a băgat în cele mai mici, ca și cum voia să testeze care era mai bună de pat, mai târziu. Nu m-a lăsat inima să-i spun că aveau să ajungă toate în containerele de reciclat imediat ce terminam cu asamblarea.

Cutiile de carton mai înalte, în care fuseseră dulapurile, erau sprijinite unele de celelalte, proptite ca și cum ar fi fost o sculptură abstractă. Bob s-a hotărât să se cațere pe ele. Construcția era foarte șubredă și aveam senzația că el o să fie prea greu pentru ea, dar l-am lăsat în pace.

Și, desigur, abia ce a ajuns în vârful micului munte de carton și *bum!*, întreaga construcție s-a prăbușit. Cum e o ființă vioaie și agilă, a sărit de pe ea, părând puțin bosumflat că s-a terminat distracția.

N-am putut să nu râd.

Mi-am dat seama că toți avem nevoie de siguranță, dar uneori avem nevoie și de nesiguranță. De niște elemente-surpriză, care ne provoacă și ne dau câte o lecție. Ne ajută să creștem. Să învățăm. Și, dacă putem să facem asta în timp ce ne și distrăm, cu atât mai bine.

PARTEA A TREIA

În pielea lui Bob – cum să trăiești viața la maximum

Pisicile sunt experte în a trăi viața la cote maxime. Știu ce vor și cum să obțină asta. Și-și duc planul la îndeplinire cu o precizie demnă de un chirurg. Bob e un maestru al vieții trăite la maximum. Are niște strategii de a-şi atinge scopul care l-ar face să se rușineze și pe cel mai abil om de afaceri.

Dar pare să știe și cum să savureze viața, cum să se bucure de ea. Cum să vadă partea bună în orice situație. Cum să se distreze cât se poate de mult. Timpul petrecut cu el mi-a deschis ochii spre secretele succesului său. Și m-a făcut să mă întreb – măcar din când în când – dacă nu ne-ar face bine tuturor să fim măcar puțin ca Bob.

Gândește încet, acționează rapid

E fascinant să urmărești modul în care Bob ia o hotărâre. Înainte să facă pasul, stă adesea în fund, ca un mic Buddha, cugetând pe îndelete la ce posibilități i se aștern dinainte. Aproape că auzi cum i se învârt rotițele. Tic-Tic-Tic.

Nu contează despre ce e vorba. Poate să se întrebe dacă să se întindă, să tragă un pui de somn sau s-o ia către bolul lui să mănânce ceva. Va trece la fapte doar atunci când e pregătit. Nici o secundă mai devreme, nici o secundă mai târziu.

Când se pune în mișcare, totuși, e foarte hotărât. *Bum!* Nici urmă de șovăială. Știe ce vrea și cum să obțină lucrul respectiv. Și, de cele mai multe ori, îl și obține. Acționează repede și are rezultate.

Într-o lume în care prea mulți dintre noi sunt nehotărâți sau iau decizii pripite pe care ajung să le regrete, am face bine să ne inspirăm de la Bob.

Să gândim încet, dar să acționăm repede.

Crede în tine

Pisicile nu sunt ținute în loc de lipsa de încredere în sine. Nu se îndoiesc de ele însele câtuși de puțin. Sau măcar nu vedem noi asta.

Par să știe ce vor și sunt hotărâte să obţină acel lucru.

Am convingerea că aceasta este una dintre cheile

prosperității lui Bob. Întotdeauna debordează de încredere în sine. Pare să fie cât se poate de comod în propria-i piele. Cu toții avem de învățat din asta. Suntem ținuți în loc de nesiguranță și de faptul că ne îndoim de noi înșine.

Știu că nu e ușor, dar avem puncte forte și calități pe care să ne bazăm ca să ne câștigăm încrederea în sine. Dacă credem în noi înșine, lumea va părea cu totul altfel.

Fericirea vine din interior

Bob poate să petreacă ore în șir distrându-se de unul singur. Poate să-și umple timpul o jumătate de zi stând lungit pe pervaz, uitându-se la lume. În fostul nostru apartament din nordul Londrei, privea cum plutesc norii, cum cad picăturile de ploaie, oamenii de pe stradă și traficul – totul, și orice putea să-l distreze. La fel se poartă și în casa cea nouă. Stă lungit, privind în grădină, fascinat în tăcere de lumea de afară.

Când mă uit la el, mă surprinde adesea gândul că el întrupează ceva foarte simplu, dar foarte profund. Ceva ce multă lume se chinuieşte să înțeleagă. E un proverb chinezesc cunoscut care zice: „Fericirea înseamnă să nu te chinuieşti să fii fericit“.

Ceea ce cred eu că înseamnă e că fericirea noastră nu depinde de altcineva. Nu e un lucru după care trebuie să alergăm. De fapt se află în noi înșine.

Bob pare să știe asta.

Deschide ochii

Pe vremea când trăia pe stradă, lui Bob nu-i plăcea nimic mai mult decât să stea cu mine pe trotuar într-o zi cu soare și să se uite la oamenii care-și vedeau de treburi, grăbiţi. Măsura totul cu privirea. În felul său relaxat, desigur.

Uneori părea să țină ochii închiși, dar nu-i scăpa nimic. Putea să fie vorba de o pasăre care căuta de mâncare într-un tomberon din apropiere, un artist stradal care se pregătea pentru spectacol sau un trecător îmbrăcat interesant. El ridica în tăcere capul și se concentra. Apoi privea sau asculta; fascinat, absorbea totul. Parcă știa că are ceva de câștigat de pe urma acelei experiențe. Ceva nou, instructiv sau distractiv de văzut.

Noi ne mișcăm de colo-colo cu ochii deschiși, însă de multe ori am putea la fel de bine să-i ținem închiși. Suntem prea ocupați, prea cufundați în viața noastră de zi cu zi ca să vedem ce e în fața ochilor.

Drept urmare, avem multe de pierdut.

Minunile sunt peste tot în jurul nostru

Bob are un efect uimitor asupra oamenilor. Bărbați și femei deopotrivă au fost mișcați până la lacrimi când au dat cu ochii de el, tolănit pe trotuar. Parcă descopereau o comoară ascunsă sau o rudă de mult pierdută. Se așezau să-l mângâie timp de câteva minute și se transformau. Și, de multe ori, nici măcar nu erau mari iubitori de pisici.

Asta m-a făcut să-mi pun întrebări despre felul în care privim lumea. Când oamenii își caută inspirația, au tendința de a privi în sus. Către cer. Către rai. E ceva natural. Mereu ni s-a spus că de acolo vine miracolul vieții. Țintiți către astre, ni se zice. Niciodată către șanțuri.

Cu toate astea, mie, unuia, mi s-a părut că atunci când ne căutăm inspirația în locuri neașteptate, imaginaţia noastră, mintea noastră se poate deschide mult mai mult.

Chiar și acolo se află frumusețe, minuni, dacă facem efortul de-a le vedea.

Dacă prinzi o ocazie, profită de ea

La fel ca toate pisicile din lume, Bob e un oportunist. Profită de orice ocazie i s-ar ivi.

Poate să fie vorba de a primi o gustare sau orice altă bunătate. Poate să fie o invitație la gâdilat pe burtă sau la explorat tufișurile din parc în timpul unei plimbări. Orice-ar fi, atitudinea lui e una singură – dacă am ocazia, profit de ea.

În astfel de situații, nu stă prea mult pe gânduri. Nu

analizează îndelung aspectele pro și contra. Vede ușa deschisă și iese degrabă. Sunt momente în viață când am face și noi bine să-i urmăm exemplul.

Dacă ți se ivește șansa, profită de ea.

Nu băga în seamă lucrurile mărunte

Există o carte renumită, *Don't Sweat the Small Stuf*. Cel mai important mesaj e foarte simplu: nu te crampona de micile neplăceri sau eșecuri în viață. Uită de ele. Așază-le unde le e locul. Nu le transforma în ceva important, care te va stresa și te va face nefericit.

Bob pare să acționeze din instinct în concordanță cu filosofia aceasta.

Rareori are vreun conflict cu altă pisică sau cu vreun câine, de exemplu, dar, chiar dacă se iscă unul, el nu-i dă voie să-l supere. Odată ce s-a încheiat confruntarea, de cele mai multe ori nu face altceva decât să plece de acolo. Indiferent cum se termină.

Nouă, oamenilor, nu ne este ușor să procedăm așa. Noi avem tendința de-a căuta răzbunarea sau pedeapsa. Noi fierbem din pricina celor mai mărunte lucruri, le luăm personal. N-am de unde să știu exact ce se întâmplă în mintea lui Bob, dar el pare să lase, pur și simplu, lucrurile să curgă. Parcă ar ști că furia și răzbunarea sunt o pierdere de timp. Am o bănuială destul de serioasă că acesta e unul dintre motivele pentru care pare să ducă o existență atât de mulțumitoare.

Fii recunoscător

La fel ca toate pisicile, Bob pare să trăiască în prezent. Cine știe dacă se gândește vreodată la trecut sau la viitor? E cât se poate de clar că, în viața lui de zi cu zi, cele mai importante sunt noțiunile de „aici“ și „acum“.

Dacă vrea să tragă un pui de somn, nu contează dacă e pe podeaua rece sau pe o canapea comodă. Pentru el, nu e nici o diferență. Se face covrig și adoarme, fără să dea vreo atenție la ce e în jur.

La fel se întâmplă și când e timpul să mănânce. Nu contează dacă are în castron o mână de cronţănele sau o grămadă de ton delicios, el le înfulecă pe amândouă la fel. Atitudinea pe care o adoptă e: asta e mâncarea mea. O să mănânc ce mi se dă.

Mereu l-am privit și m-am întrebat dacă nu cumva noi toți avem de învățat o lecție de la el. Aceea că nici unul dintre noi nu va obține tot ce-și dorește de la viață. Nici unul. Putem să muncim și să ne străduim să ne îmbunătățim situația, dar nu vom obține niciodată totul. E imposibil.

Iar asta înseamnă că, în viață, avem de ales.

Putem să ne cramponăm de asta – să fim obsedați de ce ne lipsește și de faptul că nu vom avea niciodată acele lucruri. Sau putem să apreciem ce avem.

Trăiește fiecare clipă

În unele dimineți, îl privesc pe Bob și-l invidiez. Se trezește când vrea, își ia micul dejun și-și începe noua zi fără să fie deranjat de ce s-a întâmplat ieri sau alaltăieri.

Pentru el, fiecare dimineață e nu doar începutul unei noi zile, ci și o nouă ocazie de a fi mulțumit și fericit. O șansă de-a se bucura de ce-i oferă viața.

Adesea îmi spun că e o filosofie cu adevărat demnă de adoptat. Mai ales atunci când totul pare greu de suportat. Dacă poți să uiți ce s-a întâmplat ieri și să consideri că ziua de azi e

un nou început, deja ai reușit pe jumătate să te asiguri că va fi una bună.

Cunoaște-ți limitele

Cu toată încrederea pe care o are în sine, rareori se întâmplă ca Bob să încerce mai mult decât poate. Parcă și-ar cunoaște limitele. E conștient că nu trebuie să fie prea ambițios.

Parcă ar cunoaște vechiul proverb chinezesc: „O pasăre nu-și poate face cuib decât pe o ramură, iar un șoarece nu poate bea din râu mai mult decât îi încape în burtă“.

E un lucru pe care mi-l spun adesea.

Trebuie să ne cunoaștem – și să ne acceptăm – limitele.

Fiecare zi aduce cu ea ceva bun

Viața pe străzi putea să devină chiar groaznică. Am fost ignorat, abuzat – chiar și scuipat uneori.

Dar Bob mi-a fost mereu alături și m-a înveselit. Se poate să fi fost vreo prostioară de-a lui sau, pur și simplu, un moment când s-a cuibărit lângă mine în autobuz. Ori de câte ori făcea asta, îmi aminteam un adevăr universal: Chiar dacă nu toate zilele sunt bune, există ceva bun în fiecare zi.

Lasă soarele să strălucească

Eu și Bob ne-am petrecut cea mai mare parte a primei noastre veri împreună stând pe trotuar în Covent Garden și cântând la ora de vârf. Nu a fost chiar cea mai frumoasă vară din căci n-a fost o vreme frumoasă. Cerul era mai mult acoperit, iar soarele nu ne vizita prea des.

Însă, când se arăta totuși pe cer, am observat că avea un efect imediat asupra lui Bob. Își petrecea mai tot timpul făcut covrig, privind în tăcere turiștii și pe cei ieșiţi la cumpărături care treceau în grabă pe lângă noi.

În clipa în care se ivea soarele, parcă era animat de o misiune. Începea să se miște de colo-colo, printre umbre, până găsea locul cel mai însorit. Apoi își întindea trupul pe trotuar, lungindu-se cât putea de mult ca să profite la maximum.

Deseori, nici nu dura mult. Soarele dispărea îndată în spatele unui alt nor trecător. Dar pe Bob nu-l deranja câtuși de puțin. Era mereu hotărât să profite cât mai mult de fiecare rază care i se oferea.

Mereu zâmbeam în sinea mea. Eram plin de admirație pentru el – și pentru filosofia lui. Viața e scurtă. Uneori, trebuie să storci și ultima picătură de bucurie și de plăcere din ea. Soarele nu strălucește mereu. Dacă apare, trebuie să-l lași să intre.

Alege-ţi luptele

Era o zi însorită de vară, iar Bob se confrunta cu o dilemă. Pe de o parte, era cât se poate de fericit să stea tolănit pe pervazul ferestrei deschise, scăldat de soarele ce bătea în camera noastră de zi. Pe de altă parte, îl deranjau albinele atrase de florile din grădina aflată în apropierea ferestrei. Voia ca ele să dispară.

Timp de câteva minute, l-am privit cum își cântărește opțiunile. Se vedea cu ochiul liber că se întreabă: „Oare pot să le prind?“.

Dacă lucrurile s-ar fi petrecut în casă, ar fi fost cu totul altă poveste. Dar era clar că trebuie să fii foarte exact ca să sari pe geam în stratul de flori și să prinzi albinele. Era aproape imposibil, șansele erau de una la un milion, dar el tot le analiza. Pe lângă altceva.

Celălalt lucru care-l irita era o cutie cu șervețele aflată pe pervaz. Se ghemuise, lipit de ea, și se vedea că-i stă în cale. Razele de soare băteau cel mai bine exact pe locul acela.

I-a luat cam un minut să-și facă calculele. În timpul ăsta, privea când la albinele de afară, când la cutia de șervețele de lângă el. Ce era de făcut?

Când a trecut la fapte, era foarte hotărât. Cu o mișcare fluidă, a lovit cutia cu șervețele, trimițând-o de pe pervaz direct pe podea, așa că acum își eliberase cel mai bun loc. Apoi s-a tolănit la loc ca să absoarbă și ultima rază. Albinele au fost date uitării.

A fost o lecție exemplară. Dacă ai o problemă pe care poți să o rezolvi cumva, fă ceva. Dar, dacă nu poți să faci nimic, treci mai departe.

Concentrează-te la ce poți schimba. Uită de celelalte lucruri. Viața ta va fi mult mai simplă și mai plăcută dacă procedezi așa.

Curiozitatea n-a omorât pisica

Dacă există vreo expresie care să mă nedumerească, este asta: curiozitatea a omorât pisica.

Chiar n-o înțeleg. Curiozitatea, după mine, e o trăsătură fundamentală a pisicii. Ea chiar salvează vieți, e ceva ce le îmbunătățește existența cotidiană.

Cu siguranță, lui Bob îi place la nebunie să exploreze. Oriunde am merge, el cercetează împrejurimile. Nu se liniștește până nu verifică locul pe îndelete. Petrece ore în șir adulmecând și vârându-și capul în toate ungherele și

crăpăturile, cotrobăind peste tot până când e mulțumit că a văzut tot ce era de văzut.

Pe de o parte, e o trăsătură instinctuală a pisicilor. Vrea să se simtă în siguranță, în afara oricărui pericol. Își marchează teritoriul. Pe de altă parte, e vorba doar de curiozitate – și, judecând după felul în care dă din coadă și se plimbă cu nonșalanță de colo-colo, explorarea lumii înconjurătoare îl face fericit.

Prea mulți dintre noi ducem niște vieți lipsite de curiozitate. Prea mulți dintre noi ne temem să încercăm ceva nou. Prea mulți preferăm să rămânem pe drumul bătut și să nu ne aventurăm pe cel nou, unde am putea să deschidem noi cărarea. Ar trebui să îmbrățișăm cu toții necunoscutul, uneori.

Curiozitatea nu omoară nimic și pe nimeni. Dimpotrivă. Din ea se nasc unele dintre cele mai bune lucruri în viață.

Bucură-te mereu de călătorie

Într-o zi de toamnă cu vânt, eram pe afară într-un parc din apropiere când Bob a zărit un morman de frunze uscate. Fuseseră aduse de vânt și formaseră o mică piramidă. Bob a pornit în viteză într-acolo, apoi s-a băgat atât de adânc în grămada de frunze, că abia mai puteam să-i văd picioarele. Apoi a început să râcâie cu lăbuțele, dând frenetic la o parte frunzele. A fost foarte amuzant. Pentru ceva vreme, s-a pierdut într-un nor de frunze maronii, aurii și argintii.

Habar n-aveam ce-i în capul lui. Oare i se părea că se ascunde ceva sub mormanul de frunze? Oare adulmecase vreun șoarece sau ceva de mâncat?

N-a trecut mult până când piramida a fost făcută una cu pământul, transformată într-o pătură de frunze. Și chiar că acum era ceva pe pământ, ceva care strălucea în soarele după-amiezii. Din păcate, nu era pe-atât de interesant cât sperase Bob. Era o cutie de Cola strivită.

A împins-o puțin cu nasul, ca să se asigure că era pe atât de neinteresantă pe cât părea. Apoi a luat-o la fugă, nerăbdător să exploreze altă grămadă de frunze, mai mică, uitând deja de dezamăgirea pe care i-o provocase cealaltă.

Așezat pe o bancă din apropiere, priveam scena și nu puteam să nu zâmbesc. Mi-a amintit de o vorbă veche: „O călătorie plină de speranță e mai bună decât o ţintă“. Dăm atâta importanță atingerii scopurilor pe care ni le propunem, ideii de-a ajunge la destinație, încât adesea uităm să ne bucurăm de călătorie.

Ar trebui să-i urmăm exemplul lui Bob și să prețuim călătoria în sine, fără să ne gândim încotro ne duce.

Toate la timpul lor

Lucram în camera de zi într-o dimineață, când am auzit un zgomot venind din bucătărie.

L-am găsit pe Bob stând lângă frigider, privind fix în sus. Un baton pentru pisici, printre preferatele lui, stătea pe marginea frigiderului şi era cât pe-aci să cadă. Probabil eu îl lăsasem acolo.

Nu mai era mult până la ora lui de masă, şi nu voiam să mănânce acum. Așa că m-am prefăcut că nu înţeleg despre ce e vorba și m-am întors la treaba mea. Aveam de răspuns la un e-mail care mă cam enervase. Voiam să mă eliberez de frustrarea aia.

Cu coada ochiului, am observat că se plimbă de colo-colo. Apoi a sărit pe blatul de lucru de lângă frigider, la vreun metru și jumătate de batonul lui.

Avea o dilemă. Dacă sărea până acolo și mișca frigiderul, risca să dea jos batonul și să ajungă într-un loc de unde n-ar mai fi putut să-l recupereze vreodată. Stătea acolo și analiza situația. Își cântărea opțiunile.

Mi-am mutat privirea înapoi la e-mailul meu.

După câteva clipe, m-am uitat din nou. Bob mutase un pachet cu biscuiți în locul potrivit, chiar sub baton, și acum se urcase pe el și se întindea în sus. Cu o mișcare cât se poate de delicată a lăbuței, a mișcat batonul, așezându-l în poziția corectă. Apoi s-a dat jos, și-a schimbat poziția și a făcut-o din nou. A făcut lucrul ăsta de trei ori, însă, la a patra încercare, batonul s-a dezechilibrat de pe marginea frigiderului și a căzut... pe podea.

Misiune îndeplinită.

Scrisesem un e-mail destul de dur, dar încă nu apucasem să-l trimit. Când îi dădeam lui Bob gustarea, m-am hotărât să nu-l mai trimit deloc. Am făcut asta mai târziu, dar am folosit niște cuvinte mult mai blânde. Și am obținut rezultatele pe care mi le doream.

Uneori trebuie să fii mai subtil ca să-ți atingi scopurile. Să fii isteț. Să ai răbdare.

S-o iei pas cu pas.

PARTEA A PATRA

Bob față în față cu lumea – cum să supraviețuim greutăților vieții

Se spune adesea că din învățătură deprindem cunoștințe, în timp ce înțelepciunea se câștigă trăind. Întotdeauna mi s-a părut cât se poate de adevărat. O parte atât de însemnată a așa-ziselor noastre cunoștințe este dobândită la mâna a doua, din cărți, din filme sau de la televizor. Foarte puțini dintre noi află lucruri trăindu-le pe pielea lor.

Îmi amintesc mereu de asta când îl privesc pe Bob. El nu a învățat despre viață la mâna a doua. Toată înțelepciunea lui și-a dobândit-o pe cea mai grea cale, de-a lungul anilor trăiți pe străzi, când a avut de-a face cu tot soiul de oameni și situații.

De aceea mi s-a părut mereu foarte interesant să încerc să înțeleg înțelepciunea asta a lui. Și valoarea ei. M-a învățat multe despre cum să fac față la tot ce mi-a pregătit viața, şi chiar să-nvăţ câte ceva.

Nu lăsa o zi de ieri proastă să strice o zi de azi bună

Puterea lui Bob de a trece peste experiențele neplăcute a fost foarte bine rezumată de o întâmplare de-a noastră petrecută într-o seară, în centrul Londrei. Ne îndreptam spre casă după o zi plină de interviuri și activități de promovare a filmului *Un motan pe nume Bob*.

Eram pe punctul de a opri un taxi, când cineva a început să țipe la mine. Era o doamnă destul de înstărită, la vreo șaizeci și ceva de ani. Era agitată și îmi făcea semne cu un baston.

— Asta e cruzime față de animale, a strigat. N-ar trebui să-l ții în lesă. O să te reclam la Protecția Animalelor.

M-am oprit și am încercat să vorbesc cu ea. Dar nici gând să mă asculte.

Bob își dăduse seama că nu e un suflet binevoitor, așa că își luase poziția de apărare, pe umărul meu. Știam din experiență că, dacă doamna aceasta avea să treacă la fapte, Bob o să se repeadă la ea. Chiar nu voiam să se întâmple una ca asta. Nu ne doream astfel de publicitate! Din fericire, a apărut un taxi negru, cu lumina galbenă aprinsă. I-am făcut semn să oprească și am urcat.

Pe drumul către casă, problema m-a măcinat. Muncisem din greu toată ziua. Vorbisem cu jurnaliști și prezentatori de televiziune ore în șir, promovând fără încetare mesajul pozitiv și plin de speranță al poveștii noastre. Conflictul cu doamna de pe stradă durase mai puțin de un minut, dar reușise cumva să strice toate cele opt sau nouă ore dinainte.

Însă apoi m-am uitat la Bob, care se întinsese pe bancheta

din piele a taxiului și se spăla, torcând ușor. Părea cât se poate de mulțumit. Confruntarea cu femeia aceea îl pusese și pe el pe ace. Dar trecuse peste asta. Uitase cu desăvârșire.

— Tu ai dreptate, i-am spus. Cum e vorba aia: „Nu lăsa o zi de ieri proastă să strice o zi de azi bună".

Înțelepciunea e fiica experienței

Încă de la începuturile noastre împreună, Bob a părut să se concentreze cel mai tare atunci când se simțea amenințat. Ochii îi aruncă săgeți, urechile i se ridică, iar coada și-o ține în sus. Parcă e amorsat – și pregătit pentru ce e mai rău.

E ceva natural, instinctul animalic, desigur, dar întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva are legătură și cu mediul din care provine, cu greutățile prin care a trecut în tinerețe, pe străzi. Oare a fost atacat de vreun câine, de exemplu? De aceea se teme de anumite rase mai agresive?

Indiferent de trecutul lui, important e că a învățat din experiența respectivă. Înțelepciunea, în ce-l privește, chiar este fiica experienței. Cei mai înțelepți dintre noi sunt cei care, la fel ca Bob, învață cele mai de preț lecții din greutățile pe care ni le rezervă viața.

Nu te lăsa condus de frică

Ca noi toți, Bob are și el câteva aversiuni și ciudățenii. Câteva lucruri care-l fac să se înfoaie și să se agite. De exemplu, urăște sunetul pe care-l scot camioanele cu frâne hidraulice. Poate deveni agitat și din pricina câinilor agresivi sau a oamenilor. Nici muzica dată prea tare nu-i place, mai ales

acum, că nu mai e la prima tinerețe.

Totuși, în general, sunt puține lucruri care-l sperie sau îl supără. Se bazează pe experiență. Pur și simplu își ține ochii și urechile deschise, și mustățile atât de sensibile arcuite. Și, dacă nu e sigur de cineva sau ceva, reacționează imediat. Luptă, rămâne pe loc sau fuge. Înfruntă situația cu hotărâre.

În zilele noastre pare că trăim într-o lume plină de neliniști. Oamenii sunt schilodiți de temeri, unele întemeiate, altele complet iraționale. Cu toții am putea să învățăm o lecție de la Bob. El e grijuliu și mereu în alertă. Dar nu se lasă condus de teamă.

Nu judeca o carte după copertă

După ce și-a petrecut zile și nopți pe străzi, Bob a văzut natura umană cu cele mai bune și cele mai rele părți ale ei. Mulți dintre cei pe care i-a cunoscut s-au purtat bine cu el, dar alții au fost răi. Asta i-a creat un instinct cât se poate de bun în legătură cu oamenii.

Acum, dacă simte că un om e bun și blând, îi dă voie să se apropie și să-l mângâie. Însă Bob poate să adulmece sau să vadă de la o poștă pe cineva care are intenții rele în ce-l privește. Și, dacă se simte amenințat, imediat anunță asta. Chiar te apucă teama când îl auzi cum scuipă. M-a protejat de mai multe ori de amenințări posibile.

Lucrul cel mai important e că judecata lui nu ține cont de aparențe. De felul în care arată un om, felul în care se îmbracă, de culoarea pielii. Totul ține de ce se petrece înăuntrul lor, dacă sunt oameni buni sau nu.

El nu judecă niciodată o carte după copertă.

Păzește-te de gândurile nesocotite

Mereu încerc să urmez exemplul lui Bob. Fac tot ce-mi stă în putință să nu judec oamenii după aspect, ci după cum simt eu că ar fi pe dinăuntru.

Nu merge mereu.

Într-o dimineață, în timpul filmărilor în Covent Garden, am văzut un tip care stătea la mică distanță de locul unde eu și Bob așteptam să fim chemați în fața camerelor.

Era înalt și slab și purta o geacă de blugi jerpelită, blugi și adidași. Părea neliniștit. Imediat, am început să-mi fac griji. Peste tot era înșirat echipament costisitor. Cine să știe ce intenții avea? Voia oare să fure ceva? Sau, mai rău, să-i facă vreun rău lui Bob?

M-am apropiat de el.

— Prietene, orice ți-ar trece prin cap, las-o baltă, i-am spus.

Părea nedumerit.

— Nu, James, n-am venit să fac probleme. Sunt Simon.

Acum era rândul meu să fiu nedumerit.

— Simon? Care Simon? Și de unde știi cum mă cheamă?

A zâmbit.

— Simon de la Centre Point. Acum cinci ani. Am stat în aceeași cameră. Nu-ți aduci aminte?

Am încremenit, pur și simplu.

— O, Doamne!

Ne-am îmbrățișat, ca doi prieteni despărțiți de mult ce eram.

Cu mulți ani în urmă, eram amândoi oameni ai străzii și ne refugiaserăm în același centru caritabil. Drumurile ni se despărțiseră. Simon locuia acum în Glasgow, dar auzise de mine și de Bob și venise să ne vadă. Păstrase distanța, cu respect, până când filmările se terminaseră și abia apoi venise să ne salute.

A fost un avertisment care m-a trezit. Când trăiam pe străzi, oamenii se grăbeau mereu să tragă concluzii greșite despre mine. Simplul fapt că zdrăngăneam chitara pentru bani nu mă făcea un om rău. Acum mă făceam vinovat de același lucru. Nu

reușisem să urmez exemplul lui Bob și judecasem cartea după copertă.

Mai e o vorbă veche: „Nici cel mai mare dușman nu-ți poate face un rău mai mare decât gândurile tale nesocotite“. Această întâlnire m-a învățat că trebuie să fiu atent mai des.

Priveşte întotdeauna spre la soare

Abuzurile la care am fost supus cât timp am trăit pe străzi au fost mereu o parte importantă din viața mea. Aproape în fiecare zi, cineva striga în urma mea. Nu te obișnuiești niciodată cu asta, dar înveți să trăiești aşa.

Au existat momente când am picat în plasă și i-am răspuns persoanei abuzive. A fost, oricum, un exercițiu fără rost. Nu folosea la nimic să interacționez cu oamenii care – să fiu sincer – nu meritau nici un fel de interacțiune, oricum. Nu făceam decât să mă necăjesc singur când procedam în felul ăsta.

Faptul că-l aveam pe Bob alături m-a ajutat nespus. Aproape că mă forța, fizic, să văd lucrurile din alt unghi. Îmi stătea pe umeri, cu privirea înainte, uitându-se mai degrabă în față decât în urmă. M-a frapat lucrul acesta într-o seară însorită de vară, pe când treceam prin Covent Garden, îndreptându-ne către Leicester Square, unde trebuia să mă întâlnesc cu un prieten. Un idiot tocmai strigase ceva urât după mine, dar l-am ignorat. Mi-am văzut de drum cu Bob pe umăr, mergând spre soarele care apunea la vest.

— Cum e vorba aia veche, Bob? i-am șoptit. „Privește mereu către soare – și umbrele vor rămâne în urma ta.“

Uneori e bine să nu capeți ce vrei

Există o veche zicală budistă: „Uneori ai mare noroc să nu capeți ce-ţi dorești“. Nu i-am înțeles cu adevărat sensul până când, la puțin timp după ce l-am cunoscut pe Bob, viața mea a luat o întorsătură dramatică.

Eu și Bob ne chinuiam să o scoatem la capăt cântând prin Covent Garden. Adesea aveam necazuri cu autoritățile și o relație nespus de rea cu personalul de la stația de metrou Covent Garden, fiindcă nu le convenea ca eu și Bob să stăm la intrare. Lucrurile se precipitaseră când fusesem acuzat pe nedrept că m-am purtat violent cu un controlor. Fusesem arestat și băgat într-o celulă, în închisoare, toată noaptea.

În cele din urmă, s-a dovedit că eram nevinovat, dar a fost o experiență care m-a trezit la realitate. Visasem că, zdrăngănind chitara pentru bani, aș putea să-mi încep o carieră în muzică. Dar o noapte petrecută într-o celulă friguroasă mă făcuse să-mi dau seama – măcar pe termen scurt – că, pur și simplu, asta nu avea să se întâmple. Trebuia să am grijă de Bob și de mine însumi. Trebuia să schimb ceva.

După cum s-a dovedit, a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. În loc de cântat, am început să vând *The Big Issue*, mai întâi în West End, apoi la stația Angel din Islington. Chiar acolo s-a schimbat viața mea. M-a observat un agent literar, care mi-a cerut să scriu o carte despre viața mea alături de Bob.

Mereu mă gândesc la momentul acela de cotitură. Fusesem norocos din atât de multe puncte de vedere. În primul rând, reușisem să scap de o acuzație nedreaptă şi, mai important de atât, fusesem forțat să fac o schimbare.

Desigur, n-aș fi putut prezice încotro avea să se îndrepte viața mea începând cu acel moment. Dar nu încăpea îndoială că, fiindcă nu realizasem ceea ce-mi doream, se dovedise a fi un noroc cu adevărat nesperat pentru mine.

Oriunde ți-ai agăţa pălăria

În timpul filmărilor, eu și Bob ne-am petrecut mult timp la studiourile Twickenham.

Era un mediu străin. Luminile, zgomotele și chipurile necunoscute ar fi făcut nouăzeci și nouă la sută dintre pisici să înnebunească, sunt convins. Însă, în ciuda nervilor de la început, Bob s-a adaptat repede.

Trăgea câte un pui de somn de câte ori avea chef. Pleca să exploreze când voia.

Dar și muncea din greu. Scenariștii creaseră o copie a apartamentului meu din nordul Londrei, unde Bob și Luke Treadaway își petreceau zilele jucând în fața camerelor. Era o muncă grea și de durată, dar el nu se supăra.

În clipa în care Bob vedea lumina care semnaliza înregistrarea din studio schimbându-se din roșu în verde, ceea ce indica faptul că filmarea s-a încheiat, urmărea cablurile care conduceau afară din cameră și în sus, către cabina lui, unde se aștepta să i se dea de mâncare. Se găseau întotdeauna binevoitori. Jumătate din echipa de filmare aducea pachețele de Dairylea Dunkers sau Dreamies, fiind gata să-i satisfacă orice capriciu lui Bob.

Către sfârșitul filmărilor, cineva m-a întrebat cum de se adaptase atât de bine. Era o întrebare bună. Prezența mea fusese, desigur, importantă. Se simțea în siguranță știind că „protectorul“ lui era acolo. Însă asta nu era totul. Lui Bob îi plăcea rutina. Viața lui cotidiană, previzibilă și ordonată, de pe platourile de filmare îl făcea să se simtă în largul lui.

Şi, mai important, cred eu, Bob înţelesese că, în viață, uneori trebuie să rămâi acolo unde ți se oferă un pat cald. Viața înseamnă să te adaptezi. Să profiți de ce ai la îndemână. Iar uneori asta înseamnă să te simți ca acasă, indiferent pe ce pernă îți pui capul.

Să nu ai așteptări

Într-o seară, pe când eu și Bob cântam prin Covent Garden, s-a apropiat de noi o tânără foarte încântătoare și atrăgătoare. Judecând după cum era îmbrăcată – haine negre, strălucitoare și bijuterii la gât ce păreau să fi costat o mică avere – bănuiesc că mergea la teatru sau la opera din West End, aflată în apropiere.

Ne-a văzut pe mine și pe Bob și s-a oprit pentru o clipă.

— Vai, ce drăguț. Ce pisică frumoasă, a spus ea zâmbind, apoi a făcut o poză cu telefonul ei care părea foarte scump.

Nu fusese o seară prea profitabilă, așa că i-am sugerat, cum făceam adesea, să ne lase o liră sau două în cutia de la chitară, drept plată pentru poze.

— Orice donație e apreciată. Va fi cheltuită pe o cafea sau pe o gustare pentru Bob, motanul ăsta, am spus.

Parcă i-aș fi cerut să-și amaneteze colierul de la gât. Chipul i s-a transformat cu totul. Zâmbetul i-a dispărut și a fost înlocuit de o încruntare.

— Ce impertinent, a spus ea întorcându-mi spatele cu țâfnă.

Astfel de întâlniri nu erau ceva unic. Nu făceau decât să confirme un lucru pe care-l înțelesesem chiar dinainte să-l cunosc pe Bob. Un adevăr care, din păcate, nu e valabil doar pe străzile Londrei, ci peste tot.

De cele mai multe ori, e bine să nu ai așteptări în viață, fiindcă, în felul acesta, nu vei fi dezamăgit niciodată.

Apără-ți teritoriul

Străzile Londrei nu sunt pavate cu aur. Dimpotrivă. Pot fi intimidante și tulburătoare. Iar Bob a avut parte de destule sperieturi.

Pe vremea când cântam și vindeam *The Big Issue*, era atent, în mod special, la câini. Nu pentru că s-ar fi temut neapărat de ei, ci fiindcă știa că trebuie să-i abordeze cu grijă.

Avea instinctele atât de ascuțite, că putea să-și dea seama când era doar gura de un câine. Unul care doar latră și nu mușcă. Un lăudăros, de fapt.

S-a întâmplat rar, însă, în astfel de situații, le ținea piept. Scuipa sau mârâia la ei, chiar sărea cu ghearele. Funcționa de fiecare dată. Câinii ori încremeneau, ori o luau la sănătoasa. L-am văzut pe Bob făcând câțiva câini fioroși să se transforme într-o piftie scheunătoare.

Și, de câte ori făcea asta, îmi amintea că cel mai bun mod de-a înfrunta un om care vrea să te intimideze e să-i arăți că ți-ai dat seama de cacealmaua lui.

Judecă-i pe ceilalți după fapte, nu după vorbe

Se zice că cel mai bun mod de-a judeca pe cineva este după

fapte, nu după vorbe.

Când vine vorba despre pisici, nu ai de ales. Nu poți să le judeci *decât* după faptele lor.

Bob are momente când face prostioare, desigur. Și uneori poate fi dificil. Dar, timp de mai bine de zece ani – prin felul în care s-a purtat zi de zi –, Bob a dovedit un caracter constant. A fost un tovarăș cât se poate de cald, distractiv, fidel și grijuliu. Nici un cuvânt nu m-ar putea convinge că e altfel.

Dintre toate lucrurile pe care le-am învățat de la Bob, acesta este unul dintre cele mai de preț.

Mereu încerc să-i judec pe ceilalți după aceleași standarde. După acțiunile lor, și nu după ce spun.

Nu-ți lăsa barca să ia apă

Puterea lui Bob de a-și scoate din minte tot restul lumii continuă să mă uimească. Pare să aibă capacitatea de a face față în aproape orice situație.

Probabil că exemplul cel mai greu de crezut este ce s-a întâmplat în noiembrie 2016, când am luat parte amândoi la premiera filmului *Un motan pe nume Bob*, în Londra.

A fost una dintre cele mai suprarealiste seri din viața mea, ceva ce, până în ziua de azi, nu pot să cred că mi s-a întâmplat mie. Eu și Bob a trebuit să defilăm pe covorul roșu, să dăm interviuri și să pozăm în fața fotografilor. Erau zeci sau chiar sute de oameni, de la fani care veniseră la eveniment la echipe de televiziune și grupuri de fotografi care ne orbeau cu bliţurile de la aparatele lor.

Era un balamuc organizat. Uneori era greu să mai auzi ceva din pricina strigătelor fanilor, ale fotografilor și jurnaliștilor care voiau să-mi vâre microfonul și camera în față. Chiar şi aşa, Bob – care mi-a stat tot timpul pe umăr – a trecut prin toate evenimentele netulburat.

Cred că am stat vreo jumătate de oră pe covorul roșu, însă

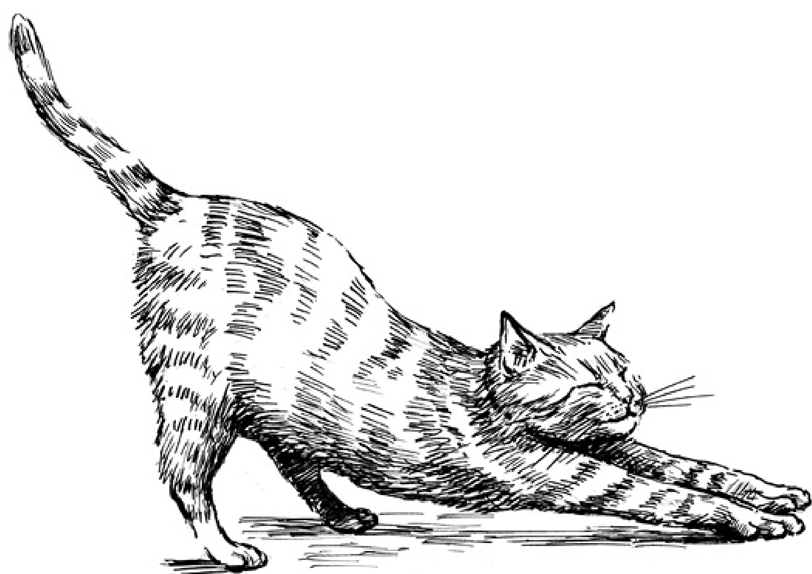
el a rămas tot timpul întruchiparea calmului și a liniștii sufletești. Să fiu sincer, cred că i-a plăcut.

În seara aceea, toată lumea a pus aceeași întrebare: „Cum poate oare?“.

N-o să aflu niciodată, dar cred că se izolează de ce se întâmplă în jur. Cred că trăiește viața după principiul: dacă nu mă afectează direct, atunci n-are de ce să-mi fie teamă.

Bărcile nu se scufundă fiindcă sunt înconjurate de apă. Se scufundă din pricina apei care intră în ele.

Bob pare să aibă darul de-a nu permite evenimentelor care se petrec în jurul lui să-i intre pe sub piele. El își vede de treabă cu seninătate.

PARTEA A CINCEA

Bob cel Zen – Cum să fim buni cu noi înșine

Pisicile știu din instinct să aibă grijă de ele însele. N-au nevoie să urmeze diete la modă sau să-și angajeze antrenori personali sau maseuri ca să se mențină în formă. N-au nevoie de psihologi și de *life-coach* care să-i învețe cum să trăiască bine.

Ele știu, pur și simplu, cum se face – și o fac și cu naturalețe.

Nici cu Bob nu stau altfel lucrurile. Cineva l-a descris odată ca având o pace interioară, un calm „Zen“, în tot ce face. Tot privindu-l, de-a lungul anilor, mi-am dat seama că avem cu toții ceva de învățat din felul lui de-a fi și am putea trage foloase din ceea ce am putea numi „Zen-ul lui Bob“.

Bobfulness

Bob poate să stea la nesfârșit și să se holbeze la un copac cu multe păsări. Parcă ar fi în transă. Stă locului, absolut nemișcat, cu trupul arcuit, cu ochii ațintiți, atent la fiecare ciripit, la fiecare bătaie de aripi. Adesea mă întreb ce l-o fascina atât.

E ceva ce ține de ADN-ul lui, vreun instinct de vânătoare? Vrea să se urce după ele și să le atace? E fascinat de cântecul lor? Sau le numără?

Într-o zi, mă uitam la televizor la o emisiune despre mindfulness și felul în care tehnica aceasta de meditaţie ajută creierul să se concentreze asupra unui singur lucru timp de câteva minute. Să se gândească la el, să-l analizeze amănunțit. Să se piardă în lucrul acela mic până la a nu mai observa nimic din ce se petrece în jur.

Lucrul ăsta a dat naștere unui gând. Asta face Bob când privește păsările acelea, mi-am spus eu, zâmbind în sinea mea.

Exersează Bobfulness.

Pisică bogată, pisică săracă

Din anumite puncte de vedere, calmul Zen al lui Bob e oglindirea simplității vieții lui. Nu are facturi de plătit. Nu-i dă bătăi de cap nici vreo ipotecă. N-are responsabilități.

Bob nu are nici o posesiune. Și, din punctul ăsta de vedere,

se prea poate să fie norocos.

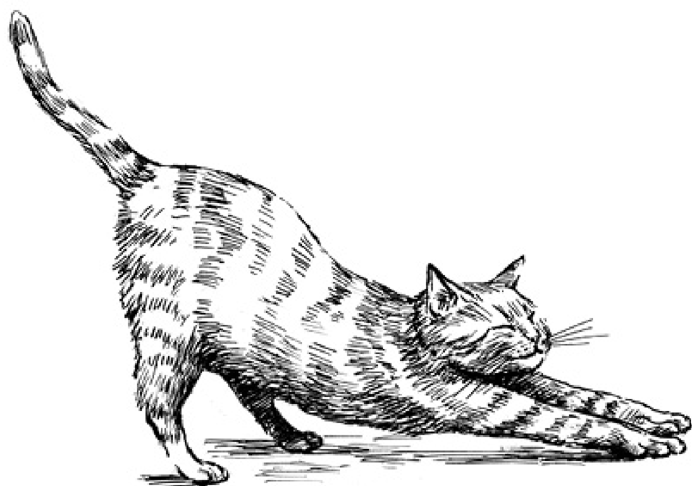
Uneori mă gândesc că, cu cât ai mai multe, cu atât îți faci mai multe griji că le vei pierde.

Ascultă-ți trupul

Bob își face mereu timp să se întindă. Parcă ar face yoga sau Pilates sau mai știu eu ce fel de gimnastică. Pare să știe, instinctiv, ce membre și ce mușchi au nevoie să fie exersate. Parcă trupul său i-ar spune de ce are nevoie.

Nu încetează să mă impresioneze. Și mă face să înțeleg că trupurile noastre ne vorbesc. Tot timpul. Problema noastră e că, de cele mai mule ori, noi, pur și simplu, nu ascultăm.

Savurează și ultimul dumicat

Uneori mă uit la Bob când mănâncă. E fascinant. Uneori începe prin a mânca cu poftă, dând repede pe gât câteva

îmbucături. Alteori inspectează mâncarea cu atenție, adulmecând-o și privind-o fix, ca și cum ar verifica dacă e de calitate.

Când ia o înghiţitură, se bucură la maximum de ea. Uneori mestecă minute în șir, mai ales dacă e vorba de o bucată de carne, care-i place în mod deosebit. Parcă nimic altceva n-ar mai conta în clipa aia. Ca și cum ăsta ar fi cel mai important lucru din lume. E o lecție pentru noi.

Medicii, dieteticienii și experții în sănătate spun că ar trebui să savurăm mâncarea și să ne bucurăm mai mult de ea. Par să existe numeroase beneficii dacă ne mișcăm ceva mai încet și savurăm fiecare dumicat, fiecare înghițitură dintr-o băutură. Căci, dacă acordăm atenția cuvenită aromelor, mirosurilor și texturilor alimentelor pe care le punem pe limbă, dacă ne concentrăm chiar și asupra mestecatului, devenim mai conștienți de senzațiile care ne fac să ne simțim vii. Lucrul acesta ne poate liniști trupurile, ne poate elibera de anxietate și stres.

Poate că Bob deja știe asta. Probabil că acesta e motivul pentru care acordă atâta importanță mâncatului.

Grăbește-te înceeet

Bob trăiește în ritmul lui. Ceea ce, de obicei, înseamnă că se mișcă destul de lent. Uneori poate să apese și pedala de accelerație. Dar, în general, se mișcă înceeeet.

Noi, oamenii, ne închipuim că avem atâtea de făcut și prea puțin timp la dispoziţie. Niciodată nu ne acordăm o oră întreagă să facem ceva ce putem înghesui în zece sau douăzeci de minute. Cumva, ni se pare o pierdere de vreme.

Dar adevărul e că lucrurile stau chiar pe dos. Nu pierdem decât experiența. Mai ales dacă ai avea de câștigat oferindu-ți acea oră întreagă. De fapt, te pedepsești pe tine însuți.

De ce ai face una ca asta? De ce să nu te miști mai înceeeet?

Cunoaște-te pe tine însuți

Mereu mă uimește felul în care Bob se descurcă de unul singur. Pare să se înțeleagă perfect pe sine.

Îmi amintește de unul dintre cele mai importante precepte ale filosofiei Zen: „A-i cunoaște pe ceilalți e semn de inteligență; a te cunoaște pe tine însuți e semnul adevăratei înțelepciuni“.

Exprimă-ți sentimentele

Bob nu ezită niciodată să-mi arate că nu se simte bine. Nu se preface câtuși de puțin. Refuză să se miște sau stă întins în patul meu, neclintit. Scâncește. Toate astea vor să transmită mesajul: „Nu mă simt bine“.

E în firea oamenilor să-și nege durerea. Să meargă înainte. Să nege că sunt răniți sau bolnavi. Lasă lucrurile așa până când devin insuportabile.

E greșit, desigur. Dacă te prefaci că boala nu există, mai mult ca sigur o să devină de două ori mai gravă. Dacă iei măsuri repede, ai cele mai mari șanse să-ți revii.

Fii una cu natura

Pisicile sunt în armonie cu natura într-un mod pe care noi probabil că încă nu-l înțelegem pe deplin. Par capabile să observe când se schimbă vremea, iar programul lor de mâncat

și de somn se schimbă considerabil în funcție de anotimp.

De exemplu, când vine iarna, Bob doarme ore-n șir. Când se apropie noaptea și începe să se întunece, se face ghem și uită de lumea înconjurătoare. Știe că e vremea să hiberneze, să-și încarce bateriile ca să fie pregătit pentru primăvară.

Când vine primăvara, doarme mai puțin și, în general, e mult mai activ. Chiar și corpul i se adaptează la schimbare, fiindcă năpârlește, apoi îi crește păr potrivit pentru anotimpul respectiv.

Cu toții am putea trage foloase dacă am fi mai atenți la ciclurile naturii.

Spune ce gândeşti și gândeşte-te la ce spui

Pentru a comunica, Bob se folosește de un amestec de sunete – de la un tors blând și mârâituri joase, la scuipături și țipete care-ți îngheață sângele-n vene. Dar poate să transmită mesaje și folosindu-se numai de limbajul corpului, dând din coadă mai repede sau mai încet sau arcuindu-se ca să demonstreze ceva. Lucrul cel mai impresionant e simplitatea cu care face asta. Dacă are ceva de spus, o face repede și direct. Nu lasă loc de îndoieli.

Primul lucru pe care-l face dimineața e să se strecoare pe lângă patul meu și să mă anunțe că e vremea să-i pregătesc micul dejun. Are mai multe moduri de-a-mi transmite asta: de

la a toarce încet până la a sări cu toată greutatea pe pieptul meu sau a-și apropia fața la câțiva centimetri de a mea și a mieuna cât îl țin plămânii.

În tot cazul, orice metodă ar folosi, nu te poți îndoi de ce vrea să spună. Deschid ochii și-i văd chipul pe care se citește: „Hai, trezirea! Mi-e foame“.

Nu sunt mereu încântat de treaba asta, mai ales dacă mă trezește când se crapă de ziuă, într-o dimineață rece de iarnă. Însă, trăind într-o lume în care folosim o sută de cuvinte ca să exprimăm ce am putea spune cu unul singur, am ajuns să apreciez cât este de direct.

Bob nu stă la taclale. Spune doar lucruri importante. Spune ce vrea – și vrea ceea ce spune.

Nu înseamnă nu

În ce-l privește pe Bob, „nu“ chiar asta înseamnă. Nu.

Dacă nu vrea să facă un lucru, atunci asta e. N-o să-l facă. Nici o gustare, nici o mângâiere pe cap sau pe spinare n-o să-l impresioneze. E deja hotărât. Gata cu discuțiile. N-am decât să mă las păgubaș.

De fapt, lucrul ăsta face viața mai simplă. Totul e alb sau negru. Nu există nuanțe de gri. Accepți hotărârea lui și mergi mai departe. Găsești altă cale sau alt mod de-a face ce vrei. Oricât ar fi de incomod sau enervant.

Uneori, când suntem adulți, trebuie să învățăm să spunem nu. E dreptul nostru. Clar, simplu și fără îndoială. Se prea poate să nu fie toată lumea fericită întotdeauna. Dar, cel puțin, oamenii vor ști care îţi e – și care le e – locul.

Un simplu „mulțumesc“

Coada lui Bob funcționează ca un sistem de semnalizare complet.

Dacă dă din ea rapid, dintr-o parte în alta, înseamnă că e agitat sau supărat. Dar dacă și-o mișcă mai lent și ritmic – ca pe un ștergător de parbriz – e semn că se simte mulțumit. Că totul e bine în lumea lui.

Mereu m-am întrebat de ce simte nevoia să semnalizeze astfel. Sunt convins că nu de dragul meu. Chiar și așa, mereu apreciez semnalul grăitor, coada care se mișcă lent. Pentru mine, e la fel de bine ca și cum mi-ar scrie o scrisorică de mulțumire, mi-ar trimite flori sau o cutie de bomboane.

Măcar de-ar face și ceilalți la fel, chiar și fără să-și dea seama.

Tăcerea e de aur

Bob are un limbaj doar al lui – un sistem cât se poate de eficient, cu ajutorul căruia spune exact ce vrea. Mă fascinează să-l urmăresc. Așa am învățat o grămadă de lucruri despre arta comunicării.

De exemplu, sunt zile când Bob stă lângă mine și nu scoate nici un sunet din zori și până seara. Nu-mi fac niciodată griji. Înseamnă că e mulțumit. Dacă n-ar fi, mi-ar da de înțeles cât se poate de repede.

Adesea mișc din cap și-i zâmbesc visător. Măcar de-ar fi așa și-n lumea oamenilor, mă gândesc. Așa de mulți oameni vorbesc atunci când n-au nimic de spus. Când le-ar fi mult mai bine dacă ar aprecia faptul că tăcerea, într-adevăr, e uneori de aur.

Că, în fond, cu cât ești mai tăcut, cu atât poți să auzi mai bine.

O rețea de socializare

Când eu și Bob am dat primele autografe pe cărți, am avut parte de ceva surprize. Pentru început, am fost uimit – chiar mișcat – de numărul celor veniţi să ne cunoască. A fost un fel de miracol, din punctul meu de vedere. Nu credeam că o să intereseze pe cineva.

Dar celălalt lucru care m-a surprins cu adevărat a fost felul în care a reacționat Bob la toată atenția primită. Părea să se bucure cu toată ființa. Nu-l deranja să fie mângâiat, atâta timp cât se respectau anumite limite. Își păstra calmul perfect. Dacă avea chef să tragă un pui de somn, nu stătea prea mult pe gânduri. Și dacă era vremea să mergem acasă, mă anunța negreșit. Însă, în general, era fericit să interacționeze cu lumea, mai ales cu cei care-i aduceau bunătăți.

M-a pus pe gânduri. Există nenumărate studii care susțin că sănătatea și bunăstarea au de câștigat dacă oamenii socializează constant. Pe scurt, izolarea nu-ți face bine, dar dacă stai printre oameni – fie şi numai schimbând câteva vorbe într-un magazin sau într-un parc – îți e de mare ajutor.

Bănuiesc, din nou, că pisicile știu asta. E unul dintre motivele pentru care s-au apropiat de noi, oamenii.

Lasă-te învăluit de iubire

Sunt convins că oricine a avut sau a cunoscut vreodată o pisică va fi de acord cu mine în privința acestui adevăr universal: ele nu refuză niciodată, dar niciodată, afecțiunea. Bob cu siguranță n-o face. Doar mângâie-l sub bărbie sau pe ceafă și o să-și pună capul pe tine de nu mai scapi de el. Parcă ar zice: „Da, merit toată atenția, te rog să nu te oprești“.

Uneori, când simte nevoia, se întoarce cu picioarele în sus și se întinde, invitându-te să-l mângâi pe burtică. Îi place la nebunie și nu se satură niciodată. L-am mângâiat minute în șir, dar, după mine, dacă aș fi continuat încă o oră, ar fi fost cât se poate de fericit.

M-am gândit la un moment dat că avem cu toții ceva de învățat din asta. Prea mulți dintre noi resping afecțiunea pură și sinceră, fie că vine din partea unui prieten, a unei rude sau a cuiva pe care-l iubim. Eu, unul, m-am făcut vinovat de asta. Făceam lucrul ăsta din multe motive: teamă, jenă, lipsă de încredere în mine.

N-are nici o noimă dacă stai să te gândești. Nu există prea multă iubire pe lumea asta, așa că, atunci când ni se oferă, ar trebui s-o primim cu brațele deschise. Ar trebui să urmăm exemplul lui Bob. Ar trebui să deschidem ușa iubirii.

Distrează-te – și fă-o des

Bob nu e cu nimic diferit de celelalte pisici când vine vorba de joacă. Nimic nu-i place mai mult decât să-și arunce jucăria preferată prin toată încăperea sau să țopăie ca un nebun încercând să prindă razele de soare care dansează pe perete. În preajma Crăciunului, e în stare să se distreze ore-n șir cu o bucată de hârtie de ambalaj folosită.

Parcă ar fi într-o lume doar a lui, împins la joacă doar el știe de ce. Oare încearcă să prindă șoarecele sau, pur și simplu, e extaziat doar de bucuria de a-l arunca de colo-colo? Vrea să facă bucăți hârtia de împachetat sau doar îi place foșnetul și senzația de ambalaj mototolit? Cine știe? Și, mai bine zis, cui îi pasă?

E limpede că se distrează, că ia o pauză de la programul lui obișnuit. Și, când se îndeletnicește cu asta, restul lumii nu mai există. Avem cu toții nevoie de așa ceva din când în când, nu-i așa?

Nu fi sclavul ceasului

Bob, ca toate pisicile, ascultă de ceasul lui biologic. Știe când începe ziua și când se termină. Când e timpul să mănânce și să doarmă. *Mai ales* când e timpul să mănânce. Dar, dincolo de asta, timpul – așa cum îl cunoaștem noi – n-are nici o însemnătate pentru el. Nu are nici un ceas care să-i dicteze cum să-și petreacă fiecare oră din zi.

Noi suntem foarte diferiți, desigur. Suntem sclavii ceasului. Ne batem capul cu trecerea timpului, plângem clipele trecute ca fulgerul. Mereu numărăm orele și zilele, lunile și anii.

Am putea să învățăm multe din atitudinea lui Bob. Am putea să ducem o viață mai plină de bucurii, mai împlinită. Poate chiar mai lungă?

Nu lua în seamă părerea altora despre tine

Pisicile nu trăiesc cu povara grijilor legate de părerea altor pisici despre ele. Cel puțin din câte știm noi.

Sunt destul de sigur că Bob nu e obsedat de reputația lui. Nu-i pasă câte „like"-uri primește pe rețelele de socializare. (Chiar dacă primește cu miile.) Nu-l interesează câtuși de puțin ce declară lumea despre el în public. E orb la așa ceva. Bob își vede de treabă, rămânând el însuși. Își trăiește viața, arătându-și, în timpul ăsta, adevăratul caracter. Dacă oamenilor le place, foarte bine. Dacă nu, n-are importanță. El e cine e – și cu asta, basta.

Dacă am putea și noi să adoptăm atitudinea lui!

Prea mulți dintre noi sunt măcinați de griji despre ce cred și ce spun alții cu privire la noi. Am face mult mai bine să ne concentrăm asupra caracterului nostru, mai degrabă decât

asupra reputației, care poate să fie când bună, când rea, fără vreun motiv întemeiat. Să fim noi înșine, să spunem ce simțim.

Până la urmă, ăsta e adevărul. Și asta contează la sfârșit.

Trăiește-ți anii, nu-i număra

Chiar în timp ce scriu aceste rânduri, Bob are în jur de unsprezece ani. Poate chiar mai mult. Fiind o pisică de apartament, sunt mari șanse să mai trăiască ani buni de-acum înainte, poate chiar să treacă de douăzeci. El habar n-are de asta, desigur. O fi el la mijlocul vieții, dar nu-l paște nici o criză a vârstei mijlocii.

N-o să se apuce să facă cine știe ce nebunie, cum ar fi să cumpere o mașină sport sau să fugă în vreun refugiu budist din Nepal. N-o să se reinventeze complet fiindcă și-a dat seama brusc că e muritor.

N-avem de unde să știm, dar îmi închipui că trecerea anilor e un lucru pe care el îl simte. Nu numără anii. Îi trăiește, pur și simplu. N-am avea cu toții de câștigat dacă am gândi așa din când în când? Nimeni nu trebuie să fie definit de vârsta lui.

Vârsta chiar e doar un număr.

Nu te maturiza

Chiar dacă Bob e mai în vârstă, încă nu a uitat de pisoiul din el. Partea lui mai tânără și mai jucăușă e mereu prezentă.

Uneori se joacă cu un animăluţ pufos sau urmărește reflexia vreunui obiect de sticlă pe perete. Alteori găsește o cutie de carton sau o bucată de hârtie și se distrează jucându-se cu ea.

Asta e dovada unui lucru pe care l-am auzit mai demult: e mai ușor să înaintezi în vârstă dacă n-ai devenit niciodată adult pe de-a-ntregul. Poate că ar trebui să privim cu toții lumea în felul acesta.

Important e cât ai trăit din anii tăi

Chiar dacă îmbătrânește, Bob își trăiește viața din plin, făcând numai ce are chef, când are chef.

Dacă vrea să-și petreacă toată ziua făcut covrig și privind la ce se întâmplă în jur, asta face. Dacă vrea să și-o petreacă jucându-se și urmărind chestii prin casă, asta face. Trăiește după propriile reguli, fără să ia seamă de trecerea timpului.

Uneori îl privesc și-mi spun că e întruchiparea unei alte zicale vechi: „Nu contează câți ani de viață ai, ci cât ai trăit în anii aceștia".

Rămâi deschis la schimbare

De când a mai îmbătrânit, Bob și-a modificat puţin felul de-a fi.

Își acordă mai mult timp pentru a se odihni și a-și reveni. Dacă a avut o zi plină, doarme cu o oră în plus. Se poate și să-și înceapă ziua ceva mai târziu în dimineața următoare. Și nu acceptă să fie împins de la spate. Și obiceiurile culinare i s-au mai schimbat. Acum preferă mâncarea moale seara – și îi place să mănânce la ora şapte şi jumătate. Fix.

Toate lucrurile acestea s-au petrecut natural, fără piedici. Parcă trupul i-ar transmite că trebuie să facă mici schimbări. Am putea să învățăm din asta şi noi. Trebuie să rămânem cu

toții deschiși la schimbare.

PARTEA A ȘASEA

Universitatea Bob – lecții pentru viața de zi cu zi

Cazi de șapte ori, te ridici de opt

Plănuisem să mă întâlnesc cu un vechi prieten, Steve, să bem ceva într-o seară de vară.

Eram în toiul unui val de caniculă, așa că ne-am așezat pe terasa berăriei. Mi-am atârnat rucsacul într-un cuier prins în perete la o înălțime de vreun metru și jumătate. Bob s-a așezat pe bancă, lângă mine, bucurându-se de ultimele raze de soare.

I-am lăsat acolo pe el și pe Steve și am intrat în bar. Când m-am întors, Steve zâmbea din toată inima.

— Ce-i așa de amuzant? l-am întrebat.

— Bob m-a distrat, a spus el.

— Ce-a făcut?

— A încercat să fure ceva din geanta ta. Nu știam dacă să-l las sau nu, a răspuns el, arătând către rucsac, din al cărui buzunar se ițea un pachet de mâncare pentru pisici, în culori binecunoscute.

— A, e gustarea lui preferată. Deci, ce-a făcut?

— Am murit de râs. Mai întâi, a încercat să sară drept în sus și să-l prindă. Dar n-a mers. Așa că, după aia, a încercat să stea în echilibru pe scaunul de-acolo, dar nu l-a ținut greutatea.

Acum râdeam și eu.

— Aproape a reușit o dată, a spus Steve. A sărit de pe masă și a reușit să apuce un colț de geantă. Se ținea cât putea de bine cu ghearele. Dar n-a mai putut și a căzut înapoi, ca un personaj din desene animate.

I-am ciufulit blana de pe ceafă lui Bob.

— Nu te laşi păgubaș niciodată, amice, nu-i așa? am spus.

Apoi m-am întins după pachetul din rucsac și i-am dat câțiva biscuiți.

Steve nu se putea opri din zâmbit. Era un fel de filosof. Sau, cel puţin, așa îi plăcea să creadă.

— Se zice că ăsta-i secretul vieții, a spus.

— Care?

— Să cazi de șapte ori și să te ridici de opt.

Am zâmbit. Avea dreptate. Nu trebuie să renunțăm niciodată. Perseverența e răsplătită întotdeauna.

Ai încredere în instinctele tale

Eu și Bob mergeam prin West End, fiind în drum spre casă după o întâlnire. Hotărâsem să o iau către vechiul nostru „loc" de pe Neal Street, unde buna mea prietenă, Sam, coordona vânzările *The Big Issue* către mica armată de vânzători din zonă. N-o văzusem de ceva timp și voiam s-o salut.

Nu porniserăm la drum de prea multă vreme, când Bob a început să se agite și să se tot foiască în cerc pe umerii mei, scâncind tare.

L-am pus jos, pe trotuar, și i-am dat ceva să mănânce, apoi mi-am continuat drumul. Tot nemulțumit era. Înaintaserăm câteva sute de metri pe altă stradă, când am văzut ceva agitație la colțul din fața mea.

În aer se ridica un fum negru și auzeam sirenele mașinilor de pompieri apropiindu-se. Deja apăruseră oameni în uniforme galbene care izolau zona, iar turiștii și oamenii ieșiți la cumpărături erau mânați în grabă departe de întreaga scenă.

Era limpede că avusese loc un incident serios, un incendiu sau chiar ceva mai rău de atât, vreun atentat terorist. Așa că mi l-am urcat pe Bob pe umăr și am pornit pe un drum ocolitor înapoi către gară, de unde aveam să ne îndreptăm spre casă, în Surrey.

Din fericire, am aflat mai târziu de la Sam, fusese vorba doar de un incendiu la o casă, provocat de cineva care-și lăsase

plita din bucătărie aprinsă. Nimeni nu suferise arsuri. Dar ar fi putut cu ușurință să fie ceva mult mai grav. Incidentul mi-a rămas întipărit în minte din pricina reacției lui Bob.

Pisicile au simțurile foarte ascuțite, ceea ce le permite să observe lucruri care nouă, oamenilor, ne scapă, spre exemplu cutremure sau furtuni puternice. Pot să detecteze și anumite boli la oameni, mai ales epilepsia. Bob intuise ceva în West End. Din fericire, instinctul mi-a dictat să-l ascult.

Mi-a subliniat un lucru în care credeam de mult. Că ar trebui să ascultăm cu toții de instinctele noastre, de senzațiile din interior. Nu dau greș niciodată.

Schimbă lumea cuiva

Eu și Bob ne adăposteam de ploaie la intrarea într-o clădire. Pur și simplu, apa sărea înapoi de pe trotuar; nu prea aveam șanse să vindem vreo revistă.

Dar mai apoi, din senin, s-a apropiat de noi o tânără foarte impresionantă. Era drăguță, brunetă și purta un impermeabil galben.

După accent, părea rusoaică – sau ceva de genul ăsta. S-a aplecat și l-a mângâiat cu blândețe pe Bob pe ceafă. Am observat că purta o brățară pe care era scris ceva într-o limbă străină. Am întrebat-o ce înseamnă.

A zâmbit.

— E o zicală din Estonia. De acolo sunt eu. Spune: „Cine nu e mulțumit cu puțin nu va fi mulțumit nici cu mult“.

— Cât adevăr, am spus, întorcându-i zâmbetul.

A stat câteva minute cu noi, pălăvrăgind despre nimicuri. Mi-a dat vreo două lire pe o revistă înainte să-l pupe în bot pe Bob și să plece.

— Mulțumesc, a spus ea.

Am îmbrățișat-o scurt.

— Nu, eu îți mulțumesc, am spus.

Uneori semnificația cea mai mare o au lucrurile cele mai mărunte. Ce a făcut acea doamnă în seara aia a fost un lucru atât de mărunt. Nu i-a luat decât câteva clipe, dar pentru mine a însemnat foarte mult. Nu trebuie să întorci lumea cu susul în jos ca să ajuți pe cineva, uneori e de ajuns să schimbi lumea cuiva pentru câteva clipe.

Găsește-ți fericirea

Pe vremea când cântam cu Bob, am fost mereu surprins de cât era de relaxat în mijlocul mulțimii din Covent Garden și de pe lângă Piccadilly.

În rarele ocazii când devenea agitat, exista un lucru care-l calma negreșit: muzica. De îndată ce începeam să cânt la chitară, limbajul corpului său se schimba. Părea mai binedispus. Coada lui începea să se miște în felul acela grăitor, ca un ștergător de parbriz, ceea ce indica că e fericit. Că era în extaz, în felul său.

Mai recent, atunci când înregistrez muzică în micul studio de acasă, trebuie să stea chiar în spatele meu când volumul e dat la maxim. Nu contează cât de tare e – și poate să fie chiar foarte tare – el vrea să fie acolo.

Muzica a fost, de mai multe ori, o salvare și pentru mine. Văzând cum îl influențează pe Bob, am fost convins că fiecare dintre noi are ceva ce-l liniștește, îl reface și-l binedispune la nevoie.

Uneori, toți trebuie să ne găsim fericirea.

Curajul de-a întreba

Stăteam în fața unei cafenele din Islington cu Bob. Era un

loc destul de hippie; înăuntru, pereții erau acoperiți cu scurte citate filosofice. Zicale, mantre. Frânturi de înțelepciune.

Una dintre ele mi-a sărit în ochi atunci când mi-am comandat cafeaua.

„Fii îndeajuns de puternic să stai pe picioarele tale, îndeajuns de deștept să știi când ai nevoie de ajutor și îndeajuns de curajos să-l ceri.“

Imediat, m-a dus cu gândul la Bob.

Când fusese rănit, avusese puterea să plece din calea pericolului și să intre în blocul meu. Cumva, își dăduse seama că așa are cele mai multe șanse să primească ajutor. După cum s-a dovedit, instinctele l-au condus către mine.

Desigur, experiența lui o oglindește pe a mea. Când trăiam pe străzi, m-am pus în pericole greu de imaginat. Dar am găsit puterea de-a mă da la o parte din calea lor, de-a recunoaște că trebuie să-mi înving dependența de droguri și să apelez la tratamentul de care aveam nevoie.

În prezent, când mă ocup de evenimente caritabile, mi se cere de multe ori să dau sfaturi pentru dependenții de droguri sau pentru oamenii străzii, care se simt pierduți și incapabili să-și schimbe destinul. Deseori fac referire la acel citat din cafenea.

Când ne e cel mai greu, toți trebuie să găsim puterea de a sta pe picioarele noastre, inteligența de a ne da seama că avem nevoie de ajutor și, mai presus de toate, curajul de a-l cere.

Nou nu înseamnă întotdeauna mai bun

Jucăria preferată a lui Bob, ani în șir, a fost șoarecele lui jerpelit. Era un animal din pânză ferfeniţită, cu nasturi în loc de ochi și o coadă făcută dintr-un șiret. Îi plăcea să tragă de el și să-l sfâșie, să-l arunce și să-l lovească prin toată camera, ca să poată apoi să-l urmărească. După ceva vreme, s-a transformat într-o zdreanță ruptă, o umbră lipsită de formă a

ceea ce fusese, dar lui nu-i păsa. Bob îl iubea. Putea să petreacă ore în șir jucându-se cu el.

Am încercat să-l înlocuiesc de vreo două ori, aducând niște jucării noi în loc, însă pe el nu l-a interesat nici una. În schimb, umbla prin tot apartamentul, căutându-și vechiul lui șoarece. Odată, l-am pus în coșul de gunoi, dar chiar și atunci a reușit să-i adulmece urma.

Îmi făceam cu adevărat griji că ar putea să pățească ceva din cauza lui, că țesătura veche ar putea fi plină de microbi. Și eram convins că ar trebui să aibă ceva mai nou, mai atrăgător, mai interesant. Dar îmi scăpa esențialul.

Priveam lucrurile din punctul meu de vedere. Pentru mine, șoarecele cel jerpelit era un obiect trist și stricat. Care-și avea locul la gunoi. Dar Bob îl vedea cu totul altfel. Era jucăria lui. Îl făcea fericit. Îi oferea stimulare, distracție și evadare. Nu avea nevoie de altceva. L-a mai păstrat câţiva ani buni.

Toată lumea, în zilele noastre, e obsedată să aibă cea mai nouă variantă a oricărui obiect. Cel mai nou telefon, laptop, joc video sau haină. Dar de ce? Dacă obiectul respectiv își face treaba, chiar avem nevoie de ele? Noul e neapărat mai bun? Dacă ne-am opri și ne-am gândi la asta, probabil că am fi la fel de fericiți cu ce avem deja.

Rază de speranță

Munca în platou, împreună cu Bob, la filmul despre noi, a fost solicitantă – și nu numai pentru că, de multe ori, trebuia să ne trezim la cinci dimineața ca să ajungem pe platou la timp.

Spre deosebire de pisicile „profesioniste“ din distribuție, Bob nu era dresat să joace în fața camerelor și, de multe ori, făcea lucruri imprevizibile. Deseori, de exemplu, își lăsa capul în jos sau întorcea spatele atunci când trebuia să se uite direct în obiectiv.

A trebuit să inventez un întreg repertoriu de giumbușlucuri

și scenarii ca să-i țin privirea îndreptată în direcția în care avea nevoie cameramanul. Am făcut de toate, de la așezat în spatele camerei și pocnit din degete, la mișcat un pix cu laser pe pereți ca să-l fac să-și mute privirea prin încăpere.

Era de la sine înțeles că n-o să respecte întotdeauna scenariul. Dar regizorul, Robert Spottiswoode, s-a folosit cu succes de scurtele improvizații ale lui Bob.

Într-o zi, în loc să stea nemișcat în fața camerelor, așa cum i se cerea, Bob a început să alerge după laser prin toată camera. Robert a lăsat camerele pornite și a folosit filmarea în altă scenă, în care Bob apare în urmărirea unui șoarece.

Lucrul acesta mi-a amintit că viața rareori respectă un plan. Dar întotdeauna putem să întoarcem greutățile în avantajul nostru. Sub fiecare nor se ascunde o rază de soare, se spune. Ar trebui să căutăm mereu aspectele pozitive.

Avem cu toții ceva de dăruit

Mai era o săptămână până la Crăciun, iar eu și Bob ne chinuiam să o scoatem la capăt pe un ger de crăpau pietrele. Cântam pe lângă Shaftesbury Avenue într-o seară, când o orchestră și un cor ale Armatei Salvării și-au făcut apariția și au început să cânte colindul „În tristețea iernii“. M-au atras versurile, mai ales ultima strofă:

Ce-aş putea s-aduc eu înaintea Sa?
De-aş fi cu păstorii, un mieluţ I-aş da!
Iar de-aş fi cu magii, daruri eu I-aş da!
Însă ştiu, Isuse, inima-Ţi voi da!

Trăiam vremuri grele și imediat am început să-mi plâng de milă.

Ha, ha, mă gândeam. Ce am eu de oferit? Nimic.

Dar greșeam.

Chiar atunci, a trecut pe lângă noi o doamnă. Avea cincizeci și ceva de ani, era îmbrăcată elegant, dar părea cam emoționată.

— Te superi dacă stau puțin cu el? a întrebat ea, văzându-l pe Bob.

— Sigur că nu, am răspuns.

Când s-a așezat și a început să-l mângâie pe Bob, ne-am pus pe vorbă. Am aflat că doamna comemora ziua morții fiului ei. Nu mai era căsătorită cu tatăl băiatului, așa că se îndrepta către casa goală. Avusese o pisică, dar murise și ea cu șase luni în urmă.

— Mi-e groază de seara asta, a spus ea ștergându-și o lacrimă. O să fiu singură acolo, doar cu amintirile mele. Ești așa de norocos că-l ai pe Bob lângă tine.

Am încremenit. M-am simțit ca ultimul prost.

Aveam cu toţii ceva de oferit. Oricât de mic și nesemnificativ ni s-ar părea acel lucru, ar putea să fie o adevărată avere pentru cineva. Oricât ne-am plânge de milă, n-ar trebui să uităm niciodată asta.

Puterea speranței

Bob pare în stare să binedispună și să inspire lumea peste tot unde mergem. A făcut mulți oameni să zâmbească, bătrâni și tineri deopotrivă. I-a mișcat pe mulți până la lacrimi. Sincer să fiu, la început mi-a fost greu să înțeleg. Cum a putut povestea unei pisici care a ajutat un tânăr cu probleme să-și schimbe viața, să impresioneze atât de mulți oameni din atâtea colțuri ale lumii?

O întâlnire pe care am avut-o în Oslo, în Norvegia, m-a luminat.

Editorii noștri de acolo au aranjat o întâlnire între Bob și o doamnă pe nume Anne. Era oarbă, dar citise cărțile noastre în braille și devenise unul dintre cei mai înfocați fani ai noștri din

Norvegia.

Nu mai putea de bucurie când l-a întâlnit pe Bob, chiar dacă – e limpede – nu putea să-l vadă.

Nu reacționează întotdeauna la atingeri, mai ales când e aglomerație, dar când a început să-l mângâie, el a răspuns frecându-și capul de ea. Parcă își dădea seama cât de important era acest moment pentru Anne.

Cu ajutorul unui interpret, cineva a întrebat-o ce anume atinsese o coardă atât de sensibilă. Răspunsul ei a constat dintr-un singur cuvânt: speranța.

Speranța pe care o văzuse în povestea mea și a lui Bob aruncase o rază de lumină în întunericul ei, a spus. Îi dăduse speranță acolo unde, deseori, nu avusese nici măcar urmă. A fost un răspuns simplu. Și, în același timp, profund. M-a făcut să-mi dau seama că avem cu toții nevoie de speranță. Și nu are importanță unde o vedem sau o găsim.

Nu suntem singuri

În 2017, eu și Bob am fost îndeajuns de norocoși să vizităm Tokyo pentru a lua parte la premiera japoneză a filmului *Un motan pe nume Bob*.

Dincolo de toată opulența, cel mai impresionant moment a fost acela când le-am fost prezentați celor doi vânzători ai revistei *The Big Issue*, Akira și Shinzo. Shinzo avea o pisică, una vagaboandă, pe care o numise Mi. Dusese o viață foarte simplă, mâncând ce resturi găsea și dormind sub cerul liber. Încercase să vândă *The Big Issue*, dar constatase că nu merge tocmai bine. Nu putea să atragă atenția lumii. Mi îi schimbase soarta imediat.

— Lumea era mai deschisă cu mine, a spus el. Se opreau și-mi vorbeau.

Akira avea o poveste asemănătoare. Pentru scurt timp, avusese o pisică găsită într-un parc. O îngrijise timp de două

săptămâni, până îi fusese găsit stăpânul. În acele două săptămâni, o luase cu el când mergea să vândă *The Big Issue* în fața gării centrale, unde avea locul lui.

— Nu mai eram invizibil. Știi cum te simți? mi-a spus.

— Da, chiar știu, am aprobat din cap.

I-am spus că lumea a început să mă „vadă“ doar după ce Bob a intrat în viața mea.

Parcă mă uitam în oglindă. Toți credem că suntem unici. Că nimeni n-a mai trecut prin greutăți așa de mari ca ale noastre. Nu-i deloc adevărat.

Oricât de lipsită de speranţă ar fi situația în care te afli, oricât de izolat și părăsit te-ai simți, adevărul e că nu ești deloc singur. Mai sunt și alții ca tine. Care trec prin ce treci și tu. A fost nevoie ca Bob să mă ducă până-n celălalt capăt al lumii ca să-mi dau seama de asta.

Să nu irosești niciodată o a doua șansă

Eu și Bob eram departe de casă, la sesiune de autografe în Berlin.

Fuseserăm ocupați să întâlnim diverși oameni timp de vreo oră, când am ridicat privirea către șirul lung de oameni și mi-a atras atenția un chip din mulțime. La început nu mi-a venit să cred. N-are cum să fie ea, mi-am spus. Ce făcea aici, în Germania? Dar, pe măsură ce s-a apropiat de capătul cozii, mi-am dat seama că era, într-adevăr, ea. Nu vreau să-i spun pe numele adevărat, așa că hai s-o numim Hannah.

Cu vreo opt sau nouă ani în urmă, viața Hannei fusese la fel de tulbure ca a mea. Și ea trăise pe stradă și fusese dependentă de heroină. Deseori înnoptaserăm sub cerul liber prin aceleași locuri din Londra. N-o mai văzusem din vremurile acelea întunecate.

Acum, spre uimirea mea, iat-o – stătea la coadă într-o librărie din Berlin. Ne-am întâlnit după aceea și ne-am pus la

curent cu ce mai făcuse fiecare. Mi-a spus că lăsase în urmă Londra și trecutul ca să-și croiască o nouă viață. Mi-a spus că se lăsase de droguri și avea o relație cu cineva. Chipul îi strălucea de sănătate și fericire. Ne-am promis să ne revedem. (Și chiar am făcut-o. M-am întors mai târziu la Berlin ca să petrec mai mult timp cu ea.)

Abia în zilele și orele care au urmat mi-am dat seama de importanța acelui moment. La fel ca Hannah, și eu știu că lupta împotriva dependenței de droguri se duce zilnic. Nu dispare. N-o să dispară niciodată. Dar amândoi ne-am găsit speranța. Și putem privi înainte. Mulți dintre cei cu care am împărțit acele timpuri negre și petrecute pe străzi nu au avut atâta noroc. Noi suntem norocoșii care au scăpat cu viață.

Toți primim în dar a doua șansă în timpul vieții, de mai multe ori. Dar asta n-are nici o valoare dacă nu învățăm din greșelile pe care le-am făcut când am fost iertaţi prima dată.

Noi toți, fără mila Domnului…

Într-o seară de iarnă mergeam prin West End, când Bob a început să se agite. La început, am crezut că e din pricina frigului, însă apoi mi-am dat seama că ne urmăreşte cineva.

La fel ca Bob, și eu mi-am format un fel de radar pentru așa ceva de-a lungul anilor. M-am întors și l-am identificat imediat pe tip în mulțime. Era tânăr, slăbuț, cu părul slinos și un rucsac în spate.

Trebuia s-o luăm pe o alee îngustă drept scurtătură către gară. Abia intraserăm pe străduță, când Bob a scos un *miaaau* ascuțit. Tânărul se repezise spre noi și-mi apucase rucsacul.

Sunt cât se poate de capabil să-mi port de grijă – la fel ca Bob. Amândoi am reușit să-l împingem. A luat-o la fugă, dar, după numai câțiva pași, s-a împiedicat și a căzut. Puștiul s-a ridicat în genunchi și a început să plângă.

În loc să-l alung, m-am așezat lângă el câteva clipe și am stat

de vorbă. Mi-am dat seama că e disperat. Fugise de abuzurile de acasă, din nordul Angliei, și nu avea un sfanț în buzunar. Nu dormise cum trebuie de o săptămână și abia dacă mâncase ceva. I-am spus care erau cele mai bune adăposturi unde putea merge și i-am scris câteva numere de telefon de la organizații caritabile despre care știam că l-ar putea ajuta. I-am dat și ceva bani. Măcar atât puteam face.

Dacă există o lecție pe care am învățat-o cât am dormit sub cerul liber, aceea e că viața pe străzi te dezumanizează. Disperarea, singurătatea și lipsa unei apropieri umane te trag în jos. Și, în timpul ăsta, uiți cine ești – uiți ce e rău și ce e bine. Mi se întâmplase și mie.

De fapt, puteam să mă văd pe mine, cel din tinerețe, în copilul ăsta.

Toți ne grăbim să judecăm. Uităm că nu e nevoie decât de o mică schimbare și oricine poate sfârși pe străzi.

Noi toți, fără mila Domnului, am sfârși acolo.

Nu uita de unde ai pornit

Eu și Bob ne apropiam de finalul unei lungi sesiuni de autografe în Londra. Făcuserăm cunoştinţă şi stătuserăm de vorbă cu o grămadă de lume timp de trei ore și încă era o coadă uriașă care șerpuia prin toată librăria.

Directorii librăriei hotărâseră să nu mai lase pe nimeni să se așeze la rând. Fără tragere de inimă, fusesem de acord și eu să-i împiedice să stea la coadă.

Ca de obicei, aveam câțiva prieteni de încredere care mă ajutau. Unul dintre ei a intrat, părând îngrijorat.

— Sunt aici o mamă cu fiica ei, au luat trenul de dimineață din Glasgow. Trenul a avut întârziere, așa că abia au ajuns. Li s-a spus că nu se pot întâlni cu tine și cu Bob. Sunt foarte supărate.

— Spune-le să aştepte puțin, i-am șoptit la ureche.

Când am terminat cu autografele, prietenul meu le-a condus la mine. Le-am dat voie să se așeze și să-l mângâie pe Bob câteva minute și am stat de vorbă. Mă așteptam să fie epuizat după maratonul de autografe, dar s-a purtat de minune cu ele.

— Suntem atât de recunoscătoare, a spus fiica atunci când, în sfârșit, le-am spus că trebuie să plecăm. E ziua mamei azi.

Am zâmbit.

— Cred că greșiți, am spus, îmbrățișând-o pe mamă. Eu sunt cel care trebuie să fie recunoscător. Fără oameni ca voi, aș fi rămas și acum pe străzi.

Toți ne facem vinovați de păcatul de-a uita uneori de unde am pornit. Dar n-ar trebui să uităm niciodată cum am ajuns unde suntem – și să le fim recunoscători celor care ne-au ajutat să ajungem acolo.

Lasă viața să te ia prin surprindere

Dacă aș spune că schimbarea recentă din viața mea m-a luat prin surprindere acesta ar fi un adevăr spus pe mult mai puțin de jumătate. Nici într-o mie de ani nu mi-aș fi închipuit că o să mi se ceară să scriu o carte despre prietenia mea cu Bob. Nici într-o mie de ani n-aș fi bănuit că o să devină bestseller internațional.

Și, dacă i-aș fi spus cuiva că o să fie ecranizată, iar la premiera din West End eu și Bob o să fim prezentați viitoarei regine, ar fi crezut, pe bună dreptate, că mi-am pierdut mințile. Cu toate astea, așa s-a întâmplat.

S-a mai spus că înțelepciunea reprezintă talentul de-a învăța din schimbări. Ei bine, dacă n-am adunat nici un pic de înțelepciune – o imagine de ansamblu – din schimbările radicale care s-au petrecut în viața mea, atunci chiar că n-am nici o speranță. Unul dintre lucrurile cele mai simple pe care le-am învățat a fost acela că, uneori, trebuie să lași destinul să-și joace cărțile.

Câteodată, cele mai bune lucruri se întâmplă pe neașteptate. Fără vreun motiv anume. N-ai ce face în privința asta. Așa că nu poți să faci nimic mai bun decât s-o lași mai moale.

Las-o mai moale – și lasă viața să te surprindă.

Banii nu pot cumpăra iubirea

Eu și Bob eram într-o cameră de hotel foarte dichisită din Tokyo. Fusese o zi lungă, așa că ne-am răsfăţat cu o cină minunată, de la room-service: o friptură delicioasă pentru mine și mâncare *gourmet* cu pui pentru Bob. Era, într-adevăr, un lux demn de cinci stele.

În timp ce stăteam și-mi savuram mâncarea, nu puteam să nu mă gândesc la vremurile pe care le-am petrecut împreună și la alte mese, mai puțin simandicoase, pe care le împărțiserăm. Mi-am amintit prima seară când am mers împreună să cânt în Covent Garden și cum, mulțumită farmecului lui Bob, câștigasem de două sau de trei ori mai mulți bani decât aș fi câștigat în mod normal. Îmi cumpărasem un curry pentru mine, iar lui Bob îi luasem o conservă de ton. Pe vremea aia, eram obișnuit să mănânc conserve. Sau să trăiesc doar cu cerealele de la micul dejun.

Deci, ce era altfel în seara asta? Adevărul e că nu prea multe. Într-adevăr, mâncarea ne era servită din vase de porțelan fin, iar vinul era unul vechi și bun. Dar, cu siguranță, în ceea ce-l privea pe Bob, lucrurile astea nu aveau nici o importanță.

Pentru Bob nu conta dacă eram la un hotel de cinci stele sau într-un apartament de la etajul cinci. Nu-i păsa dacă aveam cincizeci de penny sau cincizeci de lire în buzunar.

Banii, bogățiile, oricum le-ai spune, sunt lucruri trecătoare. Vin și pleacă. Toți trecem prin perioade prospere și prin foamete. Perioade când ne simțim – financiar, cel puțin –

bogați sau săraci. Dar asta e doar o mică parte a imaginii de ansamblu.

Nu banii ne oferă multe dintre cele mai importante lucruri în viață. Cu siguranță, nu putem să cumpărăm iubirea cu ei.

În timp ce ne ospătam regește în apartamentul din Tokyo, i-am ciufulit ușor blana lui Bob. Chiar dacă aveam să sfârșesc înapoi pe străzi, tot bogat aveam să fiu.

Atâta vreme cât îl aveam pe el alături.

Ca să aflaţi mai multe despre James și Bob, vizitați website-ul lor: www.streetcatbob.world

Îi puteți urmări și pe Twitter, la www.twitter.com/streetcatbob, sau le puteți vizita pagina de Facebook www.facebook.com/streetcatbob, unde veţi găsi ultimele noutăți, povestiri și fotografii.

Mulțumiri

N-ș putea sub nici o formă să termin o astfel de carte fără să fac apel la o altă lecție de înțelepciune pe care am învățat-o din timpul petrecut alături de Bob: importanța mulțumirilor. Au trecut deja șase ani de la primii mei pași timizi în lumea editorială. În 2012, când *Un motan pe nume Bob* a fost publicată pentru întâia oară, am fost cel puțin speriat de lucrul acesta. Dar acum – după încă o jumătate de duzină de cărți –, fiecare proiect nou pare să fie o întâlnire cu prieteni vechi și de încredere. Cu siguranță așa stau lucrurile în ceea ce-o privește pe Rowena Webb, editoarea mea de la Hodder and Stoughton, prima care m-a angajat cu atâția ani în urmă și cea care a avut ideea din care a luat naștere cartea de față. Așa că ea e prima căreia îi mulțumesc. Aș vrea să-i amintesc și pe Kerry Hood, Rosie Stephen, Ian Wong și restul echipei talentate de la Hodder, ca și pe Dan Williams, pentru ilustrațiile lui adorabile. Alte mulțumiri se îndreaptă către agentul meu, Lesley Thorne, și către toți cei de la Aitken Alexander, pentru toată munca pe care o fac în numele meu. O apreciez cu adevărat. La sfârşit – dar nu în cele din urmă – trebuie să-i mulțumesc din nou lui Garry Jenkins, care mi-a fost alături în această călătorie pentru cel mai mult timp, încă din ziua în care eu și Bob l-am întâlnit pentru prima dată, într-o zi de iarnă, în fața stației Angel, în Islington, în decembrie 2010, de fapt. Cumva, reușește întotdeauna să găsească cuvintele potrivite – chiar dacă, mă gândesc, orice ar spune el nu poate cuprinde tot ce îi datorez. Așa că o să închei de unde am pornit, spunând doar *mulțumesc*.